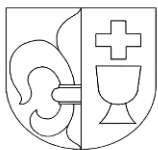

LEDČICKÉ NOVINY

duben-červen 2012

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané,

opět jsme tu s novým číslem Ledčických novinek, jež někteří naši čtenáři s nedočkavostí očekávají a upřímně řečeno - jsme tomu opravdu rádi.

Hned na začátku chci poděkovat všem našim spoluobčanům, kteří nečekají na pracovníky obce až uklidí veřejná prostranství, nýbrž bez nároku na jakékoliv finanční ohodnocení okolí své nemovitosti pečlivě udržují sami.

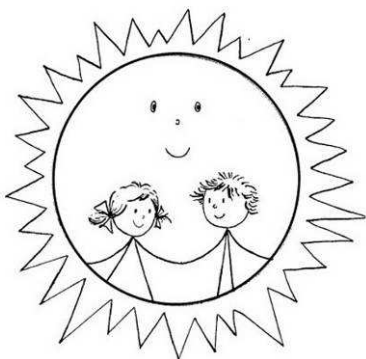
Zároveň touto cestou upřímně děkuji panu Mgr. Davidu Paškovi za práci, kterou z nezištných důvodů pro naši obec vykonal, a to i v předcházejících letech, kdy nebyl členem zastupitelstva. Moc mě to mrzí, nicméně jeho rezignaci na funkci člena Zastupitelstva obce Ledčice rozumím. Ztrácíme v něm jednoho z nejschopnějších zastupitelů. Člověk jeho vzdělání, schopností, kontaktů včetně zahraničních, nám mohl přinést ještě mnoho pozitivního. Někteří naši zastupitelé, popichovaní různými našeptávači, kteří by si sami měli zamést před vlastním prahem, mu kladou za vinu střet zájmu. Za spoustu odvedené práce a svého know how, které obci věnoval bez nároku na jakékoliv finanční ohodnocení (!), se ani nedivím, že na funkci rezignoval. Jak se říká, pro dobrotu na žebrotu! Musím se však ptát? Jsou snad všichni místní podnikatelé, u nichž si objednávané práce, ve střetu zájmu? Nejenže sponzorují akce pořádané obcí a odvedenou práci dodávají za podstatně nižší ceny, než jsou skutečné tržní, ale navíc se jejich daně prostřednictvím finančního úřadu vracejí zpět do našeho obecního rozpočtu. Zdalipak si tohle uvědomují všichni ti, kteří nějakým způsobem k rozhodnutí pana Paška rezignovat přispěli? Pokud někdo hovoří o střetu zájmu, pak neví o čem mluví. Možná právě ti, kterým to vadí nejvíce, by si z něj měli vzít příklad, a také pro obec vykonal něco pozitivního. Bohužel, ukazuje se, že pravdu mají jedovaté jazyky roztrušující, že našim národním sportem je závidět, úspěchy druhého nepromítet a ještě lépe je „po zásluze“ potrestat. Děkuji panu Paškovi za upřímnost, čestné jednání i za nadhled, s jakým vždy rozhodoval. Doufám, že na obec nezanevře a bude-li třeba, podá jí pomocnou ruku. Přejeme mu mnoho úspěchů v jeho práci i v osobním životě. Dle výsledků voleb na jeho místo nastupuje první náhradník pan Luboš Král.

Velké poděkování patří rovněž všem, kdož se podíleli na přípravě, organizaci i průběhu nedávného sportovního odpoledne, které - soudě podle ohlasů - se vydařilo. Ostatně to je vždy to nejlepší ocenění za odvedené dílo. Zvláštní dík adresuji hasičům Letiště Vodochody, kteří byli osloveni de facto na poslední chvíli, navzdory tomu vše organizačně zvládli a přijeli.

Dovolte mi, abych jménem členů výboru Vzdělávacího a podporovacího spolku ŘIP všechny naše občany i jejich přátele a známé z blízkého i dalekého okolí pozvala na oslavy 115. výročí jeho založení. Uskuteční se v sobotu 14. července 2012 na hřišti před budovou základní školy. Všem přeji, aby se oslava vydařila a aby odkaz místních tradic nezanikl. To bude další příspěvek spolku ŘIP do zachování historické paměti národa přesně tak, jak o tom píšeme na jiném místě tohoto vydání Ledčických novinek.

Je čas léta a dovolených, a proto všem přeji jejich příjemné prožití. Zejména dětem – užijte si krásné a pohodové prázdniny.

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

Ve druhém čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili: Bohuslava Urbanová, č. p. 194 – 50 let, Olga Verešová, č. p. 50 – 55 let, Jiřina Salačová, č. p. 37 – 55 let, Věra Hančlová, č. p. 138 – 55 let, Vlastimil Voves, č. p. 14 – 60 let, Anna Škabrahová, č. p. 4 – 60 let, Vladimír Sirový, č. p. 148 – 60 let, Stanislav Klement, č. p. 89 – 60 let, Zdeňka Černá, č. p. 222 – 60 let, Věnceslava Došková, č. p. 176 – 70 let, František Václav Vondráček, č. p. 39 – 70 let, Jiří Mach, č. p. 210 – 75 let, Jiří Petráš, č. p. 220 – 80 let, Zdeňka Došková, č. p. 180 – 81 let, Věra Holubová, č. p. 168 – 82 let, Miloslava Jansová, č. p. 88 – 87 let, Marta Králová, č. p. 224 – 92 let.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Vítáme naše nejmenší

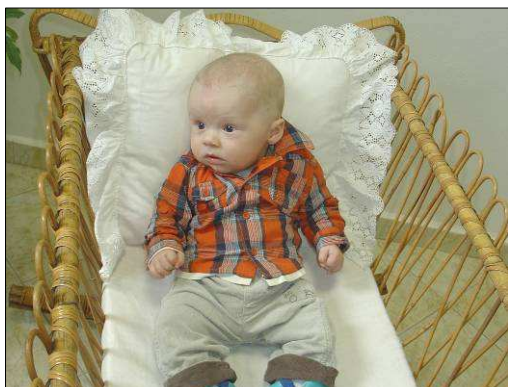
V letošním roce se ve druhém čtvrtletí u nás narodili: Bartošová Alžběta č. p. 209, Haluza Matěj č. p. 102, Barbora Michovská č. p. 127, Lukáš Drábek č. p. 142

Dětem i jejich rodičům přejeme štěstí a zdraví!

Vítání občánků

V sobotu 5. května 2012 byli mezi ledčické občany přivítáni: Tomáš Charvát č. p. 46 a Matěj Kokšal č. p. 156.

Dětem v jejich rodné vsi přejeme spokojené a šťastné dětství!

Aktualitky

Úřad práce informuje

Od 1. 7. 2012 bude zahájeno vydávání karty sociálních systémů - sKARTY, která je určena příjemcům nepojistných sociálních dávek:

- dávky pomoci v hmotné nouzi
- dávky pro osoby se zdravotním postižením
- dávky státní sociální podpory

Všichni příjemci sociálních dávek se po obdržení PIN, který zašle Česká spořitelna a sdělení, zaslané úřadem práce, dostaví na kontaktní pracoviště Úřadu práce ČR. Zde jim bude sKARTA předána. Prostřednictvím sKARTY bude možno platit v obchodech nebo vybírat hotovost z bankomatů České spořitelny a jiných bank.

Tzv. sKARTA je určena příjemcům nepojistných sociálních dávek a dávek z oblasti státní politiky zaměstnanosti (pravidelných i jednorázových):

- dávky státní sociální podpory
- dávky pomoci v hmotné nouzi
- dávky pro osoby se zdravotním postižením

Rozlišujeme dva typy karet:

Základní – karta s platební funkcí

Speciální – pro osoby se zdravotním postižením (TP, ZTP, ZTP/P)

Karta má následující funkce

Platební

- s kartou lze platit v obchodech nebo vybírat hotovost z bankomatů České spořitelny a jiných bank

Identifikační

- karta slouží jako průkaz osoby se zdravotním postižením. Pro vydání karty je nutné předem dodat na kontaktní pracoviště ÚP fotografii pasového formátu ne starší dvou let

Autentizační

- identifikace při činnostech spojených s veřejnou správou, např. na internetu nebo na terminálech na kontaktních pracovištích Úřadu práce ČR (zatím není zavedeno)

Kontaktní místo:

Primárním kontaktním místem pro oprávněné osoby jsou kontaktní pracoviště Úřadu práce ČR – kontaktní pracoviště ÚP v Kralupech nad Vltavou

- jsou místem sjednání a předání karty
- přijímají od oprávněných osob veškeré změny (např. změny osobních údajů oprávněné osoby)
- přijímají požadavky na vydání náhradní karty
- kontaktní pracoviště v Kralupech nad Vltavou již zahájilo vybírání fotografií pro zpracování sKarty nahrazující průkaz osob se zdravotním postižením. Fotografie je třeba odevzdat do 31. 7. 2012.

Odpovědi na konkrétní dotazy k provozu sKARTY (ztráta, zcizení, výměna, nefunkčnost apod.) získáte na telefonních číslech:

Kontaktní centrum pro sKARTU

800 752 782

Kontaktní centrum pro dávky

844 844 803

WEB

www.skontakt.cz

Vybavení kuchyně 21. století

Policie ČR, Obvodní oddělení, Horní Počaply

Známe je všichni. Reklamní letáčky vykukující z poštovních schránek. Nabízejí plastová okna, výhodné půjčky peněz a kdoví, co všechno ještě. Mezi nimi jsou ale i takové, které zvou na výlet. Na výlet za velmi málo peněz nebo dokonce zdarma. Zejména pro seniory je taková nabídka lákavá. Setkání s přáteli, vytržení z šedi všedních dní, idyla. Přihlásí se a těší se na krásně prožitý den. Ovšem v současnosti není nic zadarmo. Takové cesty bývají spojeny s povinnou účastí na prezentaci výrobků. Některé firmy dnes už zámek či oběd vynechávají a klienty z celé republiky svázejí jen na prezentace.

Jak vypadá? Dobře oblečení zaměstnanci nabízejí „luxusní“ zboží za neméně luxusní ceny. Ovšem, záhy vám vysvětlí, že platíte za nevidanou kvalitu a navíc k sadě nádobí za 33 000 Kč obdržíte například počítač, mikrovlnnou troubu, indukční vařič, speciální pánev, která snad vaří bez zásahu lidské ruky... prostě zázraky moderní doby.

Přechází vás zrak a říkáte si, škoda, že nemám peníze. Sada nádobí s tolika bonusy... Nevadí. Ochotní prodejci, pokud projevíte zájem, najdou řešení i pro vás. Stačí občanský průkaz, tisíc korun zálohy a o zbytek se postarají. Pak už stačí jen trocha sociotechniky a než se nadějete, po pár podpisech vás vezou domů s krabicemi s vaším nákupem. Jste spokojeným zákazníkem do té doby, než se zbožím doputujete domů. Tam totiž po důkladné prohlídce zjistíte, že to, co jste obdrželi za své peníze, můžete koupit na internetu nebo v tržnici doslova za pár babek a navíc přijdete na to, že krabice jsou potrhane, jako by ty věci před vámi už někdo měl a ona „kouzelná“ pánev je dokonce poškozená...

Když vás přejde zlost, vyhledáte kopie dokumentů od nákupu a napíšete firmě, která vám takové zboží prodala, že chcete využít svého práva a odstoupit v zákonné lhůtě od kupní smlouvy, která byla uzavřena mimo prostory pro podnikání obvyklé. Odešlete doporučený dopis a čekáte. Týden, dva. Když se nic neděje, vezmete svůj skvělý nákup a vydáte se s ním na cestu do sídla firmy. Zde přinejlepším najdete zaměstnance, který nemůže o ničem rozhodnout, ale vysvětlí vám, že odstoupit od smlouvy nemůžete, protože jste si vyžádali předvedení a dodávku výrobku do místa bydliště a v takovém případě se na vás ustanovení § 57 Občanského zákoníku nevztahuje. Budiž, řeknete si, a odjedete i se zbožím domů. Tam na vás ovšem čeká další překvapení v podobě upomínky od leasingové firmy, která vám na nákup v hodnotě 33 000 Kč poskytla úvěr, který musíte jako důchodce zaplatit výhradně v šesti měsíčních splátkách po bezmála 7 000 Kč. Jednoduchým počtem zjistíte, že za zboží nevalné kvality nakonec zaplatíte ještě o 9 000 Kč víc. To už na nic nečekáte a odejdete učinit oznámení na policii.

Bohužel, **policie je v tomto směru téměř bezmocná. Podezření z přečinu podvodu se totiž nepodaří prokázat, protože prodejce se zaštiťuje vámi podepsanou kupní smlouvou, vámi podepsanou úvěrovou smlouvou a vámi podepsanou žádostí o osobní návštěvu prodejce a předvedení výrobků a uzavření smlouvy u vás doma.** A teprve na policii se rozvzpomínáte, že při podpisu vám dali rychle, velmi rychle podepsat nějaké papíry... na co brýle, to zvládnete bez nich, šup, šup, za vámi čekají další, tak a děkujeme, ještě zálohu 1 000 Kč a naši dopravci vás dovezou domů i se zbožím. Na shledanou.

A také si vzpomenete, jak u vašeho podpisu nesměla být ani vaše přítelkyně, kterou jste chtěl(a) jako svědka, protože jde o osobní údaje, a ty vaše nesmí přece nikdo jiný vidět. A jako smutné memento se vám vybaví, že z legrace tomu usměvavému mladému muži říkáte: „To je podpisů, jako bych se upisovala čertu,“ a on vám s úsměvem odpoví: „Přímo d'áblu, paní.“ V té chvíli začínáte tušit, že dotyčný vůbec nelhal a vám zbývají soudní tahanice, více než čtyřicetitisícový dluh, který nevíte, jak z penze zaplatíte a pověstné oči pro pláč.

Jak celý tenhle byznys funguje? Jednoduše. Je založen na neznalosti a důvěřivosti seniorů. Firma nakoupí za směšné ceny zboží povětšinou asijské proveniencí a tomu odpovídající kvality. Sestaví „výhodnou nabídku“, kterou vám náležitě vysvětlí například za pomoci systému slev a výher. A vy se rozhodnete pro nákup. Pokud zaplatíte v hotovosti, pak vězte, že jste dotyčnému dali právě za pár minut vydělat nemalé peníze. Všechny ty věci, které jste si koupili, mají dohromady hodnotu tak sedm až osm tisíc. Vy jste zaplatili 33 000 Kč. Zisk pro prodejce tedy činí 25 000 Kč. Najde-li na jedné akci pět takových, jako jste vy, za jedno dopoledne vydělá 125 000 Kč. Z této částky vám rád zaplatí oběd i dopravu.

K tomu je třeba ovšem připočíst provizi leasingové firmy. Většina takto nakupivších totiž potřebnou hotovost nedisponuje a je s nimi tedy sepsána úvěrová smlouva. Z každé takové smlouvy je jednateli vyplácena provize podle výše nasmlouvaného úvěru. Nelze se tedy divit, že tito mladí muži nosí týdně svým partnerkám domů s úsměvem stotisícové částky. Nejsou to špinavé peníze. Nepocházejí z trestné činnosti. Jen svědomí tito lidé asi nemají, když berou starým lidem, kteří mají sami málo.

Jak se proti těmto praktikám bránit? Přestože zákon v této věci příliš na straně slušných lidí nestojí, obrana je relativně snadná. Ignorujte tyto akce. Zvažte, zda ve svém věku skutečně potřebuje tyto „zázraky moderní techniky“ a nedejte se nalákat na úsměvy a slova o výhodnosti skvělého nákupu.

Policie, přestože proti těmto praktikám mnoho nezmůže, eviduje různé případy a různé životní osudy lidí. Je až s podivem, proč si devadesátiletá stařenka chce koupit sadu nádobí za 70 000 Kč. S ní dokonce prodejci jezdili několik hodin po Praze a hledali otevřenou pobočku banky, aby paní mohla požadovanou částku vybrat.

Jindy vyřídili reklamaci způsobem, že zákazníci vrátili na místě 5 000 Kč za poškozený výrobek, a když odcházela, musela zaplatit 5 000 Kč za reklamační řízení. Jindy na podobné akci zákazník vyhrál zboží a vůbec mu nebylo divné, že za svou výhru musí zaplatit. To jsou jen úryvky z případů, které se staly v době vcelku nedávné.

Chcete-li se vyhnout podobným potížím, nechte-li si dopisovat s policií a soudy, navíc s výsledkem značně nejistým, **ignorujte tyto prodejní akce!** Občanský i trestní zákony jsou na ně zatím většinou krátké. Ale je tu ještě jeden zákon. Zákon trhu. Nebude-li poptávka, zanikne časem i nabídka, protože se tento způsob podnikání nevyplatí. **Chraňte se sami.** Nic to nestojí. Stačí být o malinko obezřetnější.

Čestné uznání pro Ledčice

V souvislosti s 67. výročím konce druhé světové války a s osvobozením naší vlasti, předseda Českého svazu bojovníků za svobodu Ing. Jaroslav Vodička jednotlivcům, kolektivům a obcím udělil svazové Čestné uznání. Za pomoc činnosti ČSBS jej dostala rovněž naše obec.

ČSBS je dobrovolným, nestranickým a nezávislým občanským sdružením, v jehož řadách jsou účastníci národního boje za osvobození ve druhé světové válce, jejich rodinní příslušníci a pozůstalí, ale také sympatizanti. Svaz usiluje zejména o rozvoj České republiky v duchu humanistických tradic zakladatelů někdejšího Československa, tedy T. G. Masaryka, E. Beneše a M. R. Štefánika a zásad Charty lidských práv.

Jeho členům hodně nám záleží na posilování národní hrdosti, vlastenectví. Ke stěžejním úkolům se rovněž řadí péče o zachování historické paměti národa. A to v naší obci děláme. Zmiňme například loňské oslavy 785 let od první zmínky o existenci Ledčic a současně 125. výročí otevření zdejší základní školy, vybudování naučné stezky na Říp či oslavy 28. října v našem kostele nebo péči o válečné hroby.

Zásluhou Ivanky Plickové, ale také Radka Vereše z Historické skupiny Mauthausen při ČSBS, kteří v Národním Osvobození (svazový čtrnáctideník, založený roku 1924; www.zasvobodu.cz a facebook) zveřejnili několik článků, se o naší obci dozvěděla i širší veřejnost.

Za ocenění předsedovi ČSBS děkujeme.

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 26. 3. 2012 od 18 hodin v budově ZŠ

Program

- 1) Zahájení, určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
- 2) Závěrečný účet obce Ledčice za rok 2011
- 3) LedciceNet – obnova internetové sítě
- 4) Různé: a) Výzva k podání nabídky na obnovu č. p 15 – II. etapa
b) Rozpočtové opatření č. 1
- 5) Diskuse
- 6) Závěr

Bod 2)

Závěrečný účet obce Ledčice za rok 2011

Předsedající předal slovo předsedkyni finančního výboru paní Kamile Hlavsové, která seznámila přítomné s výsledkem hospodaření obce Ledčice za rok 2011. Jeho součástí je výkaz Fin 2-12 a zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření za rok 2011 auditorem.

Usnesení č. 17 bylo schváleno.

Bod 3)

LedciceNet – obnova internetové sítě

Předsedající seznámil s doplňující nabídkou firmy RETE, kterou poptal pan Martin Živný a s nabídkou z předchozího jednání zastupitelstva od společnosti GTS, kterou poptala obec.

Mgr. David Pašek po odborné stránce představil a porovnal obě nabídky. Vysvětlil rozdíly mezi obecní sítí LedciceNet a komerčním providerem a veškeré dotazy na toto téma kvalifikovaně zodpověděl. Připomínky k obecní síti zazněly od zástupce firmy Aginet - pana, která v současnosti dodává internet do zá-

kladní školy. Přestože byl na veřejném zasedání dne 27. 2. 2012 vyzván, aby jeho firma nabídku podala, obec nabídku z této firmy neobdržela.

Na dotaz Mgr. Davida Paška k zástupci firmy Aginet, zda umístěné zařízení na budově školy pro poskytování internetu v základní škole, není používáno pro šíření signálu dále do obce a následně využíváno ke komerčním účelům, odpověď pana zněla, že nikoliv.

Další stanovisko sděleno nebylo.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje obnovu internetové sítě od společnosti RETE.

Usnesení č. 18 nebylo schváleno.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje obnovu internetové sítě od společnosti GTS.

Usnesení č. 19 bylo schváleno.

Bod 4)

Různé:

a) Výzva k podání nabídky na obnovu č. p 15 – II. etapa

Předsedající seznámil s vyvěšením výzvy k podání nabídek na stavbu „Obnova hospodářského stavení na objekt společenského a kulturního centra – II. etapa, zadávací dokumentace včetně výkazu výměr. Výzva končí dne 29. 3. 2012 v 15 hodin.

Návrh na sestavení komise dne 29. 3. 2012 od 18.00:

1) komise pro otevírání obálek:	p. Miler, p. Křepel, p. Michovská
2) výběrová komise:	p. Srba, p. Reilichová, p. Hlavsová, p. Živný, p. Miler,
p. Křepel, p. Salač

Usnesení č. 20 bylo schváleno.

b) Rozpočtové opatření č. 1

Předsedající seznámil s rozpočtovým opatřením č. 1/2012 sestaveném k datu 26. 3. 2012

- oprava ve výdajích na částku 1 080 000,00 Kč – veřejné osvětlení.

Před hlasováním byla dána možnost zastupitelům i přítomným občanům sdělit své stanovisko. Žádné stanovisko sděleno nebylo.

Usnesení č. 21 bylo schváleno.

Bod 5)

Diskuse

- **č. p. 5, p. z HB - dotaz na odprodej části pozemku.**

- předběžně ano, nejdříve doložit stavební záměr, popř. stavební povolení poté zastupitelstvo rozhodne

- **p. má dotaz, kde zjistí, jak velký má pozemek**

- pí. Michovská odpověděla: musíte oslovit geodetickou kancelář, která pozemek za úplaty zaměří.

Bod 6)

Závěr

Starostka obce poděkovala všem přítomným občanům i zastupitelům za účast a pozvala je na další veřejné zasedání Zastupitelstva obce Ledčice. Dále poděkovala všem členům zastupitelstva, členům výborů, kteří nejsou jeho členy i jejich rodinným příslušníkům a ostatním občanům, kteří neváhali pomoci s přípravou a realizací kulturních a společenských akcí.

Zápis

ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice

konaného dne 27. 4. 2012 od 19 hodin v budově ZŠ

Program

- 1) Zahájení
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
- 3) Příspěvek na činnost MAS Podřipsko
- 4) Rozpočtové opatření č. 2
- 5) Přijetí dotace - Středočeský kraj - FROM
- 6) Žádost o příspěvek od Ministerstva kultury ČR
- 7) Různé: a) Dodatek smlouvy SVS
 - b) Dohoda o financování povinné školní docházky dětí
 - c) Hospodaření 2011 - převod zisku na účet 432
 - d) Účast na valné hromadě SVS a. s.
- Doplnění : e) Odkoupení obecního pozemku u bytovky č. p. 46
 - f) Rezignace člena Zastupitelstva obce Ledčice
 - g) Hlasování členů zastupitelstva
- 8) Diskuse
- 9) Závěr

Bod 3)

Příspěvek na činnost MAS Podřipsko

Předsedající předal slovo zástupci obce panu Tomáši Šourkovi, který se zúčastňuje pravidelných jednání sdružení obcí MAS Podřipsko, aby informoval o jeho činnosti za uplynulé období.

Návrh příspěvek na činnost MAS Podřipsko ve výši Kč 3,- na obyvatele.

Usnesení č. 27 bylo schváleno.

Bod 4)

Rozpočtové opatření č. 2

Předsedající seznámil s rozpočtovým opatřením č. 2.

Usnesení č. 28 bylo schváleno.

Bod 5)

Přijetí dotace - Středočeský kraj - FROM

Předsedající seznámil s oznámením o přidělení dotace na II. etapu – dokončení akce: „**Obnova hospodářského stavení na společenské a kulturní centrum**“, ve výši 3 950 000,00 Kč ze Středočeského fondu obcí a měst v rámci tematického zadání Velké projekty a dále se spolufinancováním projektu a uzavřením smlouvy s Krajským úřadem Středočeského kraje.

Usnesení č. 29 bylo schváleno.

Bod 6)

Žádost o příspěvek od Ministerstva kultury ČR

Předsedající seznámil s možností podání žádosti o zařazení do programu Podpora obnovy kulturních památek prostřednictvím obcí s rozšířenou působností v roce 2012, na obnovu chlebové pece v č.p. 15.

Minimální příspěvek od MK je 90 tis. Kč a celkové náklady na obnovu jsou 128 tis. bez DPH.

Usnesení č. 30 bylo schváleno.

Bod 7) Různé:

a) Dodatek smlouvy SVS

Předsedající seznámil s Dodatkem č. 1 - Smlouvy o smlouvě budoucí kupní zn. CES 1770/2007/EO/17, uzavřené s firmou SVS a. s., Přítkovská 1689, Teplice.

Usnesení č. 31 bylo schváleno.

b) Dohoda o financování povinné školní docházky dětí

Předsedající seznámil s návrhem Dohody o financování povinné školní docházky dětí, které nemají trvalé bydliště v Roudnici nad Labem a o příspěvku na úhradu neinvestičních nákladů provozu základních škol ve městě Roudnice nad Labem. Výše příspěvku na jednoho žáka pro rok 2012 činí 6 800,00 Kč.

Usnesení č. 32 bylo schváleno.

c) Hospodaření obce 2011 - převod zisku na účet 432

Předsedající seznámil s přebytkem hospodaření obce za rok 2011 a jeho převodem na účet 432. Závěrečný účet byl schvalován na veřejném zasedání dne 26. 3. 2012 - bez výhrad. Jedná se o účetní záležitost, která bude v souvislosti se změnami účetnictví povinná od roku 2013.

Usnesení č. 33 bylo schváleno.

d) Účast na valné hromadě SVS a. s.

Předsedající seznámil s konáním Valné hromady společnosti SVS a. s. dne 7. června 2012 v Ústí nad Labem a s účastí zástupce obce s právem hlasování.

Návrh zástupce: pan Josef Miler.

Usnesení č. 34 bylo schváleno.

e) Odkup obecního pozemku před bytovkou č. p. 46

Žádost o prodej obecního pozemku podali manželé Veverkovi a Charvátovi. Obec zahájí legislativní postup prodeje majetku vyvěšením záměru o prodeji obecního majetku.

Usnesení č. 35 bylo schváleno.

f) Rezignace člena Zastupitelstva obce Ledčice

Rezignaci na funkci zastupitele obce Ledčice podal pan Mgr. David Pašek.

Výsledek hlasování: Zastupitelstvo bere na vědomí

Usnesení č. 36

g) Jmenovité hlasování členů zastupitelstva

Pan Jiří Sirový podal návrh, kterým požaduje uvádět v zápisu jmenovité hlasování členů zastupitelstva.

Po výsledku hlasování bude v zápise uvedeno konkrétní jméno člena zastupitelstva, aby bylo patrné, jak který hlasoval.

Usnesení č. 37 bylo schváleno.

8) Diskuse

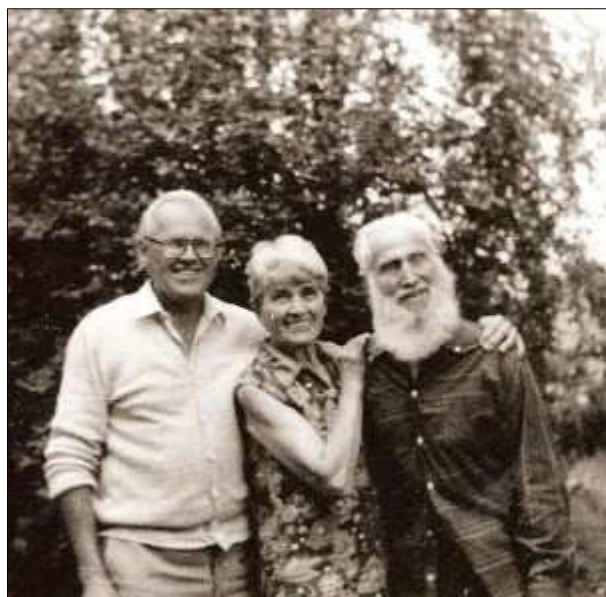
- Informace o konání veřejného zasedání bude možno zasílat elektronicky e-mailem, a to pro registrované občany. Zprovoznění této služby zajistí pan Pašek.
- Sl. M. Knorová se dotazuje, kdy bude odhrnuta hlína před domem č. p. 23 z důvodu neodtékání vody. Odpověď p. Michovská: již mělo být odhrnuto, nejpозději bude prohnuto 28. 4. 2012.
- P. T. Šourek se zajímá, jak je to s odkupem parcel. Odpověď paní Michovská: zatím se žádný nový zájemce neozval.
- P. L. Král má dotaz, kdy bude opravena hřbitovní zeď, která sousedí s jeho pozemkem. Odpověď p. Michovská: p. Nešpor slíbil pomoc se stavbou nové zdi. Zatím se, bohužel, neozval, bude se znovu kontaktovat. Prozatím řešení postavit provizorní plot.
- P. J. Sirový se zajímá, jak to vypadá s rybníkem „Pod uličkou“. Břeh k silnici je v havarijním stavu. Povodí Ohře nevlastní pozemek, na kterém je rybník, proto ho nemohou prodat. Je tam více vlastníků. Dále je problém s malým množstvím vody, což znamená úhyn ryb a také možné vyschnutí studní na „Ladech“. Budeme kontaktovat Povodí Ohře, aby tento stav napravilo.
- P. J. Sirový seznámil s žádostí p. o úpravu cesty za stodolami, kvůli špatnému projezí (velké louže)
- Pálení čarodějnic dne 30. 4. 2012 od 18:30 – vystoupí děti ze ZŠ a MŠ, Zumba, dětské hry, atd.
- P. J. Sirový upozornil, že na novém hřišti je vytržený elektrický sloupek. Odpověď p. Michovská: bylo již podáno trestní oznámení na neznámého pachatele.
- P. J. Michovská seznámila přítomné s možností získat dotaci na opravu sběrného dvora, zřízení kompostárny z OPŽ.

9) Závěr

Starostka obce poděkovala všem přítomným občanům i zastupitelům za účast a pozvala je na další veřejné zasedání Zastupitelstva obce Ledčice.

Kulturní střípky

Miroslav Sígl: Zapomenutý podřipský básník

Mělník.

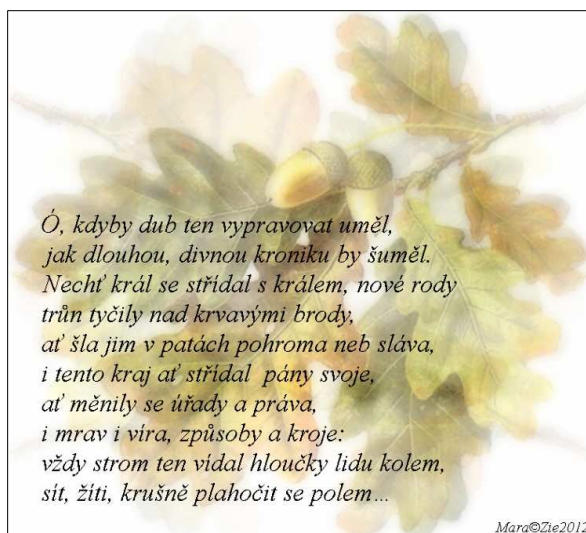
Milo Velebil pracoval od roku 1922 až do svého skonu v Psychiatrické léčebně jako ošetřovatel těžce nemocných pacientů. Však jsem také jeden svůj článek o něm nazval *Rozuměl přírodě a lidské duši*. Ne každý, kdo se do psychiatrické léčebny dostane, musí být „cvokem“ či „bláznem“. Psychiatrická léčebna v Horních Beřkovicích bylo založena již v roce 1891 jako filiální ústav tehdejšího Zemského ústavu pro choromyslné v Praze. Má akreditaci pro obory psychiatrie, sexuologie a klinické psychologie. Její spádovou oblast tvoří okresy Středočeského, Ústeckého a Libereckého kraje – nachází se mezi Mělníkem a Roudnicí nad Labem.

S mnoha pacienty mne dokázal Milo Velebil seznámit. Jistě – měli narušené duševní zdraví, ale sotvaže Milo zadul na jejich strunu, stal se jejich miláčkem. Se vším se mu dokázali svěřit, nosili mu dopisy, které jim došly od příbuzných a známých, přinášeli mu své literární výtvořky – básně, povídky, vyprávění, zvali ho sebou do přírody. Zde směli napnout svá plátna a právě tady v tom překrásném okolí pod Řípem se rodily jejich obrazy i obrázky. Rozdávali je potom lékařům a ošetřujícímu personálu a byli neskonale šťastni za každou pochvalu.

Ze svého obřístevského sídla se básník zasněně díval na rozložitý dub uprostřed velké louky a začal psát svou rozsáhlou poému (viz obrázek vpravo).

Jak jsem jen mohl při psaní o Řípu zapomenout na Milo Velebila (17. 5. 1900-7. 9. 1989) z Horních Beřkovic? Nezapomněl jsem, moji čtenáři, protože si zaslouží samostatný článek, když knížku o něm jsem napsal již před mnoha lety a je stále jen v rukopisu pod názvem ... *a vláhu dešťů pít...* Seženu-li sponzora, mohla by vyjít v roce 2015 k 115. výročí narození – z životopisných údajů je vidět, že se dožil úctyhodných 90 let a jeho věrná žena Majka dokonce letos 98 let!

Znali jsme se po celá dlouhá léta. Seznámil jsem se s ním jako student, kterému otiskli v tehdejší Lidovém deníku 6. července 1941 článek o tom, čím bych v životě chtěl být – a tu mi přišel dopis právě od Milo Velebila. Od té doby jsme si nejprve psali, než jsem se za oběma vypravil na kole. Z mého rodného Obříství, odkud je také nádherně vidět Říp, do Horních Beřkovic, jsem jel přes Lužec nad Vltavou, kde je přívóz, a odtud už je to pár kilometrů. Anebo v zimě jsem musel jezdit přes

*Ó, kdyby dub ten vypravovat uměl,
jak dlouhou, divnou kroniku by šuměl.
Necht' král se střídal s králem, nové rody
trůn tyčily nad krvavými brody,
ať šla jim v patách pohroma neb sláva,
i tento kraj ať střídal pány svoje,
ať měnily se úřady a práva,
i mrav i víra, způsoby a kroje:
vždy strom ten vidal hloučky lidu kolem,
sít, žít, krušně plahočit se polem...*

Mara©Zie2012

Sblížil nás básník Svatopluk Čech, o něm jsme mnohokrát spolu vyprávěli. Milo se totiž narodil tam, kde tento věhlasný český básník – v Ostředku u Benešova, zatímco já žil v rodné obci Obříství, kam se Svatopluk Čech uchýlil v letech 1895-1903 a kde nadále řídil *Květy české*, napsal zde poémy *Sekáči*, *Sníh* a půvabnou sbírku *Modlitby k Neznámému*. Se svou ženou Majkou mne nejednou vybědli, abych jim na jejich rozestavěném rodinném domku uprostřed pilné práce, ale v krátké přestávce, zarecitoval některé Čechovy verše. Znal jsem jich hodně z paměti z doby, kdy jsem byl žákem

Jubilejní měšťanské školy Svatopluka Čecha v Obříství. Slavný je Čechův citát, který nás provází po celý život:

Sláb jenom ten, kdo v sebe ztratil víru a malý ten, kdo má jen malý cíl.

Nu, protože jsem v tom veršování, vracím se nazpět k Milovi Velebilovi, který mne jednou překvapil, podal mi do rukou popsaný list a v něm verše. Stačil jsem je jen letmo přehlédnout, a Milo mne požádal: „*Přečti nám tuhle básničku...*“ Poslechl jsem vzápětí, ale napřed jsem nesměle utrousil: „*To jsi napsal určitě Ty, přiznej se, zarecituji rád i jméno autora...*“

Jak jsem mu tenkrát rozuměl a jak ještě víc mu rozumím dnes, po tolika letech! Chtěl slyšet od jiného, jak ta jeho báseň zní, chtěl ji slyšet v přítomnosti jeho milované Majky a jen s nepatrnou pýchou i pokorou poslouchal. Na takové okamžiky nelze zapomenout! Ale ještě jednu jeho básničku bych rád vzpomenu. Mezi ním a Majkou byl 14letý rozdíl – ženil se pozdě a do oka mu padla právě ona zdravotní sestřička v léčebně, kde potom sloužili oba. Takže v tom pozdním věku vznikla pro Majku básnička, kterou si pamatuji dodnes z paměti:

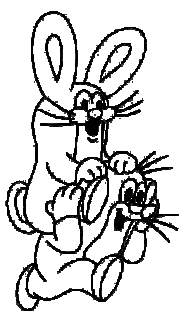
*Já už nejsem mladej,
radši víc mi hádej.
To vypadá klamně,
co ty vidíš na mně,
svoje bílý mládí
se mnou neodkládej.
To je jednou jistý
pro tvý lokty čistý
hodí se jen kmínek
z čerstvých rozmarýnek.
Má děvečko malá,
mně už žloutnou listy...*

Kolikrát už jsem ji recitoval a nikdy mi nezevšedněla. Však jsem ji také už zarecitoval své vlastní druhé ženě Jiřince – mezi námi je věkový rozdíl 15 let. Poznala se mnou oba manžele Velebilovy, a to vždy v dobrém rozmaru. Jakmile jsme se totiž s Milem sešli, mluvili jsme jen ve zrymovaných větách, ve verších, chcete-li. Obě naše manželky se přitom náramně bavily. Jak by ne, vždyť jsme si nedali pokoj ani při svačině, či při trhání švestek, kterým se tady v jejich zahradě dařilo. „*Švestky, švestky, podzimní čas – čas pro nevěstky, jež dělá bída z nás...*“ Ne, milé dámy, tohle jsme si nevymysleli, to už dávno napsal Vítězslav Nezval! A jednou jsem Velebilům přivezl z Prahy sbírku, která ještě před druhou světovou válkou vzbudila v literárním světě senzacii.

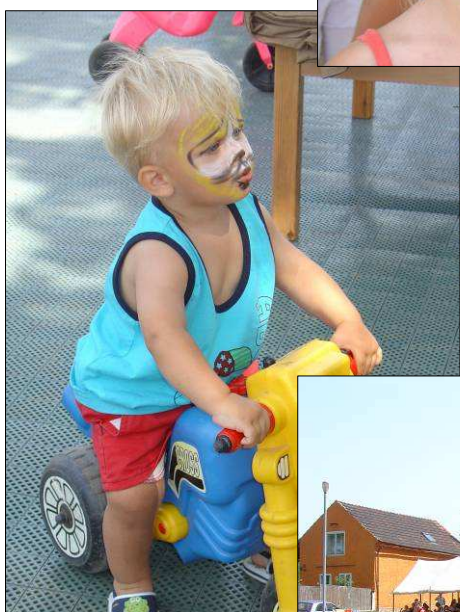
Šlo o 52 *hořkých balad věčného studenta Roberta Davida* a jejich autor je psal anonymně – vlastně je podepisoval pseudonymem Robert David. Teprve Karel Čapek jejich autora odhalil, a to díky své jazykové analýze, díky znalostem francouzského básníka Françoise Villona, jímž byl Vítězslav Nezval okouzlen a inspirován.

A těmi básničkami jsme se dokázali bavit celé nedělní odpoledne pod rozložitým ořechem, z něhož pody nám Majka vždy před Vánocemi posílala v úhledně zabaleném balíčku. Kolikrát jsem Majce za vše děkoval, protože už v době mých studií mne podporovali i finančně. „*Ušetřil jsem při nákupu stovebnin, zbylo mi dvacet korun, tak Ti je přikládám k dopisu...*“ stálo v jednom dopisu, odesílaném za mnou do Prahy. Z dopisů mám schovány všechny. Milo psal rukou kouzelným krasopisem a tak vznikalo i mnoho jeho básní, povídek a pohádek.

Na hornobeřkovickém hřbitůvku má Milo Velebil na svém náhrobku vlastní epitaf:
Kořeny objímat a vláhu deště pít, ve věčných proměnách přijímat slunce svit, nech mne, ó, Pane!

Sportovní den 30. 6. 2012

Pohled do historie

Zemědělský reformátor František Horský

Ing. Ot. Špecinger

Před 135 lety, dne 6. dubna 1877 zemřel v Kolíně vynikající zemědělský odborník František Horský z Horskýsfeldu. Jeho činnost se výrazně dotkla také zdejší krajiny a přímo i Ledčic, takže by tu měl být připomenut.

Horský se narodil dne 29. září 1801 v Bílině. Stal se nejprve panským úředníkem ve službách Schwarzenberků – a to především u jejich statků na Lounsku a Slánsku, kde jako vynálezce nového zemědělského nářadí a organizátor progresivních hospodářských postupů dosáhl vynikajících výsledků. Týkaly se rostlinné i živočišné výroby a podnítily založení první české vyšší zemědělské školy v jihočeském Rabíně.

Roku 1857 odešel Horský do důchodu, ale pracovat ani zdaleka nepřestal. Zejména si ihned – a to až do roku 1864 – pronajal lobkowiczský dvůr v Nelahozevsi spolu s polnostmi protilehlého Strachova. Žil potom střídavě v nelahozeveském zámku a v Praze anebo v Dolních Beřkovicích, kde byl jeho zásluhou postaven cukrovar a kde Horský dočasně navíc spravoval celé tamní panství.

Avšak František Horský se nevěnoval pouze velkovýrobě. Ba naopak, nesmírně pomáhal i rolnickému hospodaření. V tomto ohledu se stala proslulými jeho tzv. „plná kázání“, která nejvíc uskutečňoval právě v letech svého zdejšího působení. Zajel přitom vždycky do některé obce, kde se kolem něho shromáždili hospodáři a on s nimi neúnavně procházel chlévy, stáje i vesnické okolí, aby jim prakticky ukazoval chyby a zejména je učil, jak lépe při práci postupovat. Podle dochovaných záznamů navštívil takto i Ledčice, třebaže se o tom nechovala přesná data. Byl tu však údajně pokaždé výtečně pohoštěn.

Ostatně ledčičtí hospodáři pravděpodobně navštívili i Horského „kázání“ v Sazené, v Jeviněvsi či jinde. V letech 1862 a 1863 uspořádal celkem tři zemědělské výstavy v Nelahozevsi, které vyvolaly nevšední pozornost rolnictva z dalekého okolí a přilákaly i četné návštěvníky z Ledčic.

Po ukončení nelahozeveského pronájmu odešel František Horský do Ovčár u Kolína, kde rozvinul obdobnou blahodárnou činnost. Za své nevšední zásluhy dokonce obdržel šlechtický titul a psal se pak s přídomkem „z Horskýsfeldu“. Je doloženo, že přitom ale nikdy nezapomínal na zdejší krajinu, kterou měl prokazatelně velice rád. Vždyť např. prvním divadelním ochotníkům ve Velvarech, na jejichž inscenace i s početnou rodinou vždycky rád přicházel, věnoval 500 zlatých na vybudování jeviště, což byla většina celé pořizovací ceny.

František Horský je v odborných kruzích stále oceňován jako dobově jedinečná progresivní osobnost. Neměl by však být zapomínán ani v dolním Povltaví, pro které kdysi tak mimořádně mnoho prospěšného vykonal.

Baruch ha – ba Vítej, kdo přichází

K návštěvě židovského hřbitova, o němž jsem dosud neměla ani potuchy a jež se necelé dva kilometry severozápadně od Spomyšle rozkládá na okraji rozsáhlé ostrožny, mě inspiroval místní zkušený kronikář a badatel, pan Jaroslav Marsa. Před nedávnem mi naprosto nezištně, jak je jeho milým zvykem, poslal fotografii náhrobku, který byl vztyčen nad místem posledního odpočinku židovského mladíka z Ledčic a zároveň připojil i pozvání k prohlídce celého hřbitova. Díky vrozené zvědavosti a touze po poznání jsem s radostí přijala a vypravila se tam. Ráda se dívám do minulosti a tvrdím, že kdo chce poznat současnost a lidi, musí zajít na příslušný hřbitov.

Po slabé půlhodince stoupání od lokality V chaloupkách na konci Spomyšle, jsme překročili pobořenou obvodovou zeď asi dvouhektarového Domu života, jak hřbitovu říkají Židé. Ocítli jsme se na místě s nezaměnitelným geniem loci, s jeho klidem a tichostí.

Spomyšelský židovský hřbitov je rozdělen na dva sektory. Na níže položené terénní terase stojí v hustých řadách starší stély s téměř výhradně hebrejskými texty vyvedenými na pohled krásným a dekorativním „kvadrátním“ hebrejským písmem. Na vyšší terase, kde se rozkládá část řečená „nová“, jsou epitafy na náhrobkách psány většinou hebrejsko-německy, hebrejsko-česky, nebo pouze německy či česky.

Tady jsme také našli náhrobek, který byl hlavním podmětem k naší „výpravě“. Je zhotoven z pískovce a na vrcholu ozdoben souměrným reliéfem dvou svinutých rostlinných výhonků vyrůstajících z květů lilie, z nichž každá je uzavřena v dokonalém kruhu. Podle židovské tradice tyto motivy nejsou pouhou dekorací, ale každý z nich nese svůj symbol. Lilie představuje nevinnost, kruh uzavřenost a nekonečnost, rostlinný výhonek pak naději. Proč pozůstalí zvolili k výzdobě náhrobku právě toto, je zřejmé ze sotva znatelného německého textu napsaného na černé lesklé popraskané desce kdysi zlatým písmem. Náhrobek byl totiž vztyčen u nohou mladičkému dvaadvacetiletému Adolfovi Löwy (2. 7. 1854-5. 7. 1876) z Ledčic (zde psáno in Lečic). Za pomoci své už velmi chatrné znalosti němčiny a slovníku jsem „dala dohromady“ následující překlad epitafu:

V tvém tak mladém věku jsme byli rozděleni.

Velmi záhy jsi byl povolán k předkům.

Útěchou na neschůdné cestě k nim

ti bude naše nekonečná láska.

Co bylo příčinou chlapcovy smrti se patrně již nikdy nedozvíme. Předpokládám ale, že patřil do jediné židovské rodiny, která kdy v Ledčicích žila. Při sčítání lidu v roce 1869, kdy byly také poprvé veřejně publikovány jeho výsledky, byli v naší obci uvedeni tři občané židovského náboženského vyznání. Takže je celkem reálné, že mohlo jít o rodinu Löwových.

Po návratu ze Spomyšle jsem na internetovém portálu WIKIPEDIA našla, že tamní židovský hřbitov byl založen v 17. století, i když písemně je doložen až v polovině 18. století (nejstarší náhrobní stély jsou datovány léty 1720 a 1721). Na mapovém listu č. 73 prvního vojenského mapování, josefského, z let 1764-1768 jsem u obce Pomischle našla zakreslený zdejší židovský hřbitov pod ikonkou JUDEN GRAB. V roce 1829 byl hřbitov rozšířen vzhůru do svahu a postavena zde byla také márnice (tzv. Dům pohřebního bratrstva). Z ní zbylo jen torzo brány, kterou se sem dnes vstupuje. Už se tady nepohřbívá, ale z nápisů lze vyčíst, že toto místo sloužilo skutečně širokému okolí od Neratovic až k Velvarům. Do dneška se tu zachovaly více než tři stovky náhrobků. Pohřby tady probíhaly až do třicátých let minulého století, do doby těsně před druhou světovou válkou. Poté už hřbitov nebyl ani využíván, ani udržován, takže zarostl náletovými dřevinami a značně zpustl. Po roce 2000 byla celá plocha vysekána a vyčištěna, některé povalené náhrobky vztyčeny a ty nejohroženější pak restaurovány. Na každém místě je zde zřejmá snaha o obnovu i stopy po ohromném kusu vykonané práce. Ta je komplikována těžkou dostupností celého areálu (musí se dovážet nejen voda, všechny potřebné materiály, ale i generátory jako zdroj elektřiny a mnohé další). Restaurátoři postupně vztyčují a kompletují rozvalené a rozbité náhrobky, čistí ty velmi poškozené, restaurují nejvzácnější. V příštích letech je čeká ještě obnova na několika místech pobořené obvodové zdi z lomového kamene a oprava vstupního portálu, který bude doplněn kovanou bránou.

Jak už jsem se zmínila, spomyšelský židovský hřbitov, stejně jako mnohé jiné u nás, leží daleko od obce v těžce přístupné lokalitě. Najdete ho mezi lesem a polem, vysoko nad silnicí k Daminěvsi a Cítovu. Odpověď na otázku proč je právě tam, najdeme v daleké minulosti. Byla to zlomyslná libovůle vrchnosti, která židovským náboženským obcím nabízela k odkoupení a ke zřízení hřbitova téměř bez výjimky pozemky prakticky bezcenné: ve svazích (jako na příklad v Roudnici nebo právě ve Spomyšli), o velmi malé rozloze nedovolující rozšíření (připomínám Starý židovský hřbitov v Praze, kde se z důvodu nedostatku místa v průběhu mnoha století pochovovalo až v několika vrstvách), nebo hodně daleko za obcemi.

Území každého židovského hřbitova je považováno za posvátné s neporušitelností hrobů na věčné časy. Na náhrobky je zvykem místo květů a svíček pokládat kamínky. Květiny uvadnou, ale kámen se svou podstatou blíží věčnosti. K tumbám významných osobností (učenců, rabinů apod.) se pod oblázky vkládají i složené papírky s napsaným přáním nebo prosbou. Zesnulý je pochován v bílém pohřebním rubáši zvaném kitl nebo v prosté nezdobené rakvi. Zpopelnění nebožtíků je náboženstvím zakázáno. Na pohřbu nehraje hudba, ale odříkávají se zádušní modlitby. Pozůstalí se pak po sedm dní nevzdalují z domu a muži se po tuto dobu ani neholí. Až do prvního výročí smrti se rodina zesnulého utěšuje a posiluje zvláštními modlitbami, tzv. Kadišem sirotků. Dvanáct měsíců po smutečním obřadu se v aškenázských komunitách (tvořených Židy žijícími nebo pocházejícími z Izraele či ze střední a východní Evropy, což je 70 procent světové židovské populace) podle tradice vztyčuje u nohou pohřbeného náhrobní kámen (hebrejsky maceva) ve tvaru prosté stély až po výstavné tumby. Mnohé z nich jsou popsány obsáhlými texty vyzdvihujícími zásluhy zemřelého, nebo tzv. tancebami – texty jejichž první písmena jednotlivých řádků dávají jméno nebožtíka, či slovy „*Necht je jeho (její) duše připojena ke svazku živých*“.

Většina náhrobků je zdobena reliéfními obrázky, z nichž každý má svou symboliku, takže nejsou jeho pouhou výzdobou či dekorací. Na spomyšelském hřbitově jsem našla několik stél s otevřenými rukama jako

znamením požehnání nebes, nebo dlaněmi zachycujícími vodu jako symbol očištění. Svitky Tóry vyjadřují nejvyšší židovské zákony, stejně jako knihy nebo svícny. Strom znamená moudrost („*Stromem života jest těm, kteří dosahují moudrosti*“ – Bible), palmová ratolest ctnost, smuteční vrba úmrtí milované osoby, piniová šiška stejně jako hrozen či makovice pak lásku, granátové jablko Tóru, neboť prý obsahuje 613 zníček, stejně jako je v Tóře pokynů a upozornění. Svíce poukazuje na konečnost lidského života (nadarmo se neříká „*Zhasnul jako svíčka*“), koruna symbolizuje moudrost, vzdělání, úspěch, úctu a dobré jméno, mušle podobně jako růže nebo květináč se objevují zpravidla na ženských hrobech. Lev prezentuje věrnost zásadám judaismu, oproti tomu ryba, jelen, liška, orel jsou vlastně obrazovým ztvárněním německého jména zesnulého (Fisch, Hirsch, Fuchs, Adler). Pro zajímavost: Kralupský rodák, malíř Jiří Karpeles (= ryba), si změnil příjmení na Kars. O jeho pohnutém osudu jsem v Ledčických novinkách před nedávnem poměrně rozsáhle psala. Ale vraťme se do Spomyšle. Na mnoha zdejších náhrobcích je samozřejmě vytesána šesticípá Davidova hvězda, magické znamení typické pro židovskou kulturu a náboženství, ale také pro jejich staletá, ba tisíciletá utrpení, pronásledování a pogromy. Až po roce 1848, na základě první rakouské ústavy a zrovnoprávnění Židů, začal jejich útlak pozvolna polevovat. Ve městech (mimo ghetta) a vesnicích už mohly žít více než do té doby zákonem povolené tři rodiny. A tak postupně vznikaly místní náboženské obce, které zároveň zřizovaly synagogy a hřbitovy (v našem kraji např. v Mělníku, Vojkovicích, Kralupech a jinde). Ty byly užívány až do počátku druhé světové války a následně pak zničeny a pobořeny jako důsledek nacistického holocaustu a „konečného řešení židovské otázky“, nařizené bestii s iniciálami A. H. Tato strašlivá kapitola lidských dějin, byla příčinou vyhlazení většiny Židů v Evropě. Ani ti, kteří pokojně a bohabojně žili v dobré a bezproblémové sousedské pospolitosti v našem nejbližším okolí, nebyli výjimkou. Jen nepatrné procento jich přežilo nacistické běsnění. O jejich osudu jste si mohli přečíst v minulých Ledčických novinkách v článku Nepoučitelné lidstvo. Tyto oběti nesmějí být nikdy zapomenuty.

V roce 1948 Židé s hrdostí umístili Davidovu hvězdu, která jim byla za války nacisty vnucena jako potupné znamení, do středu modré vlajky svého nového státu - Izraele.

Korálky vzpomínek

Velmi ráda bych se chtěla čtenářům Ledčických novinek svěřit s velkou radostí ze skutečnosti, že dobří lidé stále žijí. A že jich není málo, navzdory všemu, co do nás média „hustí“ ze všech stran a s čím se tu a tam setkáváme i na vlastní „kůži“. Ono to pak vypadá, jako by negativismus převládal a radost a dobré zprávy mezi námi nemají místo. Přesto pevně věřím, že to je jen první dojem a skvělí lidé nevymřeli. Jen se o nich méně mluví a ví.

Jsem ráda, že jsem byla u toho, když před třinácti lety vznikl tento ledčický zpravodaj. Těším mě, že si našel pevné místo mezi našimi občany a že si od samého počátku udržel svůj standard, pravdivost, konkrétnost, obsahovou pestrost i úzký kontakt s vámi, jeho čtenáři. O to větší radost mám z jeho kladného hodnocení, přijde-li také „odjinud“. Milým překvapením mi proto byl nedávný obsáhlý osobní dopis, následovaný telefonátem, od paní Krumpholcové z Kralup. Tato ledčická rodačka Novinkám „vysekla“ doslova nadšenou poklonu a uznání. V dnešní době záležitost téměř nevídaná. Kromě toho nám paní **Zdenka Krumpholcová** zapůjčila i několik rodinných fotografií, k nimž připojila zajímavé popisy zachycených osob a míst. Po nějakém čase jsem od ní dostala tak krásné řádky plné vzpomínek, že je zde s jejím svolením předkládám i vám.

Paní Krumpholcové bude zanedlouho osmdesát let. Zralost a moudrost nepřichází automaticky s věkem, ale s prožitky. A tak poprvé v životě začala psát o svém dětství, rodině, starostech i radostech, tak jak je osud „připletl“ k jejím dnům. Píše, jako by vyprávěla – co na srdci, to na jazyku (a na papíře). Jsou to útržky vzpomínek, korálky života navlečené na šňůrce obyčejného českého venkova, zalidněného zdánlivě obyčejnými lidmi. Každý z nich byl z jiného těsta a každý také prožíval osobní příběhy, jež by mnohdy vydaly na „román.“ Čtěte pozorně. Jsem přesvědčená, že následující řádky vám budou blízké nejen prostředím a tím, že zmiňované osoby jste možná znali, nebo znáte, ale také autorčinou lidskostí, empatií a nefalšovaným ledčickým patriotismem. Bylo jí líto zapomenout na to, co prožila, a tak začala vzpomínat. Protože minulost a prožitky utvářejí každého z nás. Že byla a je dobrou „pozorovatelkou“, je znát z každého jejího „minipříběhu“. A vy se ocitnete v době ne tak dávno minulé, v níž se pěstovala vzájemná pospolitost i dobré sousedské vztahy a v níž slova jako slušnost, rodina, láska, úcta, pracovitost, pokora, poděkování, čest a svědomí ještě nezněla tak jalově a skoro výsměšně, jak se o to snaží „dnešek“. Přestože paní Krumpholcová v naší obci nežije už několik desítek let, stále „z povzdálí“ sleduje zdejší události a dění. Na své rodné Ledčice je dodnes hrdá a nedá na ně dopustit. Jak jen může, jako zdatná řidička sem také čas od času zajíždí „pobejt“. A tak bych si chtěla na tomto místě dovolit za nás všechny paní Krumpholcové srdečně poděkovat. V jejím osobním životě jí do dalších let přeji pevné zdraví a plné hrsti zaslouženého potěšení, radosti, pohody a klidu.

Narodila jsem se v Ledčicích 6. 9. 1934 v rodině ledčického kováře Františka Bareše a Růženy Barešové rozené Terinkové, to byli děda s babičkou, tatínek Ladislav Bareš, maminka Marie Barešová roz. Klatovská.

Tatínek se vyučil kovářem u svého otce, ale současně absolvoval i Hospodářskou školu v Roudnici. To mu bylo dobré, když pro nemoc ledvin nemohl dělat kovářinu a uspěl v konkurzu na místo úředníka na Policejním ředitelství v Praze. Tam dojížděl denně do Nových Ouholic na kole, odtud vlakem do Prahy. Zpátky cestoval stejně, vlakem a na kole. Po několika letech dojíždění se uvolnilo místo na ONV v Kralupech, a tak bylo otci, jako výhodnější proti dojíždění do Prahy, nabídnuto. V Kralupech si tatínek pronajal pro rodinu byt v rodinném domku, kde bydlela majitelka, stará paní, a další manželský pár – bezdětný. Mně bylo 5 let, bratrovi 3 roky. A mně se strašně stýskalo po Ledčicích, kde jsem měla babičku a dědu, spoustu bratranců a sestřenic v mém věku a kde jsme mohli být od rána do večera všichni venku. Tady jsem mohla tak nejvýš na dvorek a ještě jen s bráchou. Často jsem brečela a naříkala: „Když já si vzpomenu na ty Lečice, já musím tolik brečet.“ Až už mi maminka slibovala, že mi nabančí, aby mi je vyhnala z hlavy.

Dne 1. 9. 1940 jsem šla do 1. třídy, počátkem 3. třídy jsme se přestěhovali do vlastního rodinného domku v Podhájí, což je okrajová čtvrť Kralup a trochu jakoby venkov. Bylo tu okolo plno dětí našeho věku. Kamarádky jsem měla hned dvě (jedna mi zemřela loni v prosinci). Za domem byl les. Každý tu měl slepice, kočky, psy. A pokud se nikdo neodstěhoval, zůstali jsme kamarády do smrti. Ale už vymíráme.

Na jaře 1943 maminka musela na operaci ledviny a tátu zavřeli (sabotáž organizovaná z Prahy). A tak si nás do Ledčic vzala šedesátiletá babička, otcova matka. Pro babičku to také nebylo lehké. Byla už dva roky vdovou a sama obhospodařovala 4,5 hektaru polí, dvě krávy, čtyři kozy, dvě prasata, husy a slepice. Dřela jako chlap. Bratr chodil do 1. a já do 3. třídy ledčické školy. Učil nás pan řídící Kolář. Na konci školního roku si mě pan řídící zavolal a nabídl mi, abych mu přes prázdniny pásala husy, když stejně pasu husy babičky. Za odměnu že mi dá sto korun! Pro mě to bylo terno. Tenkrát se dětem žádné kapesné nedávalo. Peněz nikdy nebylo nazbyt. Příští prázdniny mi pan řídící nabídl opět pasení, jen s tím rozdílem, že mi bude dávat peníze každý týden, ale jen to, co vyhraje v „mariáši“. Když jsem to na konci prázdnin spočítala, dostala jsem asi o dvacet korun víc než předchozí rok.

Do čtvrté třídy jsem chodila k panu učiteli Velímskému. Toho dodnes obdivuji, neboť učil děti od 9 do 15 let. To nebylo jen tak, všechny zaměstnat. A když jsme byli hodní, poslal svou dceru domů pro „Staré pověsti české“, což byla ve válce zakázaná četba, a předčítal nám ty krásné příběhy. I za to mu čest.

Po čase jsem udělala zkoušky na měšřanskou školu v Horních Beřkovicích. Denně šest kilometrů pěšky tam a šest kilometrů zpět. Chodila nás parta asi patnácti dětí. V zimě nám někdy přijeli naproti ledčičtí sedláci se saněmi, pokud byl sníh. Aby se koně prošli. Na jaře se už cestou daly najít houby, a tak byla dobrá večeře. To už byl pomalu konec války, pak úplně. Tatínek, který se jeden a půl roku doma schovával, mohl ven (utekl z pracovního tábora). Maminka také byla po operaci doma a my s bratrem jsme po skončení školního roku konečně mohli zpět k rodičům do Kralup.

Do Ledčic jsme ale i potom jezdili často. Nejen k babičce, ale také k maminčiným sourozencům a rodičům, kteří žili na vejminku v Dolánkách u mladšího syna a jeho rodiny.

Ráda bych zmínila ještě toto: stalo se, když jsem chodila do 3. třídy, že odvezli babičku Barešovou do nemocnice v Roudnici se zápallem slepého střeva. Pan řídící nám řekl, abychom šli s bratrem k nějakým příbuzným. Tak jsme šli ke Klatovským, kde byly tři děti. O hospodářství se babičce postarala teta Lebdušková, tatínkova sestra.

Naše teta Klatovská byla generál, ale já na ní nedám dopustit, neboť byla velice spravedlivá. Všechno zorganizovala, práci spravedlivě rozdělila a vystřídala, aby si nikdo nemohl stěžovat. Nedělala mezi námi rozdíly. Můj bratr měl 6 let, Libuška 7 let (Hýblová), já 8 let, Vlasta 9 let (Švehlová) a Zdeněk 10 let. Babička se vrátila za tři neděle a my s bratrem jsme zase šli k ní.

Opět to bylo ve 3. třídě. Do školy přijel z Prahy pán, prý herec, že nám zahraje pohádku „O perníkové chaloupce.“ Udělal si na stupínku z plachty boudu a on pana řídícího požádal o dívku jako Mařenku a chlapce jako Jeníčka. Pan řídící vybral mě a bratra. Po představení mě herec požádal, abych mu šla ukázat cestu zkratkou na vlak do Ouholic. Cesta vedla mezi domem Klatovských a Derinkových za kostelem. Tudy jsem pána vedla. Pán mi začal říkat, abych s ním jela do Prahy, že by se mi tam líbilo, dokonce mě vzal za ruku. Jeho nabídka se mi sice nelíbila, ani to, že mě držel za ruku, ale byla jsem hloupá a důvěřivá. A najednou jsem zaslechla volání: „Zděničko, Zděničko.“ Otočila jsem se a viděla babičku, jak utíká za námi, co může. Vytrhla jsem se pánovi z ruky, že mě babička volá a utíkala jsem k ní. Babička ani moc nehubovala, spíš mi vysvětlila, že kdo ví, co by mi ten cizí člověk mohl udělat.

Velice ráda vzpomínám na své poslední prázdniny v Ledčicích. To bylo v roce 1950, po absolvování 1. ročníku Obchodní školy v Praze II, Resslova 8. Oba bratrance Brejchovi byli na vojně a teta se strýcem zůstali na hospodářství sami. Zrovna byly žně. Tak mě pozvali na pomoc. Naučila jsem se dělat povřísla, vázat snopy roupem, večer jsem podojila jednu krávu, teta druhou. Pak jsem si večer v truhlárně na vařiči usmažila vajíčka a šla mezi ledčickou mládež. Scházeli jsme se na Cikánce, kde jsme si sedli na škarpu, zpívali a vyprávěli si. Bylo to moc krásné. Rozcházeli jsme se kolem půl jedenácté v noci. Ráno se muselo vstávat. Když pršelo, sešli jsme se ve vsi na váze, kde byla střecha. Váha bývala před Velímskými.

V neděli nás vzal Tonda Bendů na sál, někdo přinesl gramofon a desky. Tam mě učil bratranec Jára Šimral tango. Do tanečních jsem chodila až o rok později.

To byly moje poslední prázdniny. Po skončení Obchodní školy 30. 6. 1951 jsem hned v pondělí 2. 7. 1951 nastoupila do práce v národním podniku Barvy a laky Kralupy, kde jsem pracovala až do důchodu. Nárok na dovolenou byl po nástupu čtrnáct dní za rok. A pracovalo se i v sobotu! Mnoho let byl mým ředitelem Ing. Otakar Špecinger.

Náhoda: v Obchodní škole jsme měli třídního profesora, Ing. Josefa Maurera, který pocházel z Nové Vsi. Jeho matka byla sestrou matky tety Klatovské z Dolánek. Ing. Maurer nás měl na těsnopis a strojopis. Všechny nás dovedl až na státní zkoušky ze psaní strojem a stenotypii.

Myslím si, že v Ledčicích museli žít nějakí Monovi, neboť maminka, když se jí na mně něco nelíbilo v oblečení, říkala mi, že jsem jako Rozára Monovic. Možná, že to přirovnání měla již od své matky.

Naši tetu „zakostelskou“ Klatovskou jsem měla moc ráda a hodně jsem k ní chodila. V legraci vždy říkala, že měla dvě tak hodné děti, které ji zemřely a Josefa – uličníka, jí Pán Bůh nechal. Jednou na jaře jí Josef nanosil malé žabičky do díže, která se nechávala u studny, a pak se z ní zalévalo. Těch žabiček bylo tolik, že museli zvrhnout celou díž a žab potom byl hned plný dvůr.

Strýc Klatovský se vyučil krejčím a jako mladý byl na zkušené ve Vídni. Také musel už v sedmnácti letech do 1. světové války. Říkal, že byl na Pijavě. Strýc si psal do sešitu písničky a ještě si k nim maloval obrázky. Pamatuji si na „Volha, Volha“ a krásný obrázek řeky s lodí.

Moji rodiče za mlada také hráli v Ledčicích divadlo. Principálem byl pan Král, bydlel ob barák směr do vsi, vedle Brejchů. Také režíroval. Královi byli bezdětní manželé a on divadlem doslova žil. Maminka nejvíce vzpomínala na kus „Madlenka z kovární“, kde hrála tu Madlenku, titulní roli. Doma při žehlení prádla si písničky z této hry zpívala snad celý život. Dnes v tomto domě bydlí Maruška Janovská (rozená Klatovská).

Ale nebyla to jen divadelní přestavení. Programy se chystaly i na Silvestra. Tenkrát televize nebyla a lidé se uměli bavit a žili víc pospolu. Tatínkovi by 15. 6. 2012 bylo 100 let a mamince o dva roky méně, narodila se 12. 9. 1914.

Dne 22. 3. 1945, kdy byly Kralupy z velké části vybombardovány, zahynul i jeden občan z Ledčic – Pepíček Král. Bylo mu jen 17 let. Učil se v Kralupech strojním zámečnickem u Prokopů, kde dostali přímý zásah. Na ten pohřeb nikdy nezapomenu. Zúčastnila se ho celá vesnice. Letos už by mu bylo 84 let. Jeho sestra si vzala mého bratrance Mílu Brejchu a mladší bratr, Fanda Král, (měl jedno oko skleněné) byl můj spolužák.

Také jsem měla v Ledčicích dětskou lásku. Byl to Toník Šanda, bydleli v domku u evangelického hřbitova, tatínek byl hrobník. Toníkovi jsem háčkovala takový kříž na vlasy. To se tenkrát nosilo, jako se dnes nosí kšiltovky. Toník seděl vedle mě u naší zahrady v uličce mezi Černými a babičkou. Ta ulička tam už dnes není. Toník byl o rok starší. Po válce se někam odstěhovali, ale to já také.

Je to páté přes deváté, třeba si něco vyberete, bylo to moje dětství a mládí. Pak už šel život dál. Lásky, manželství, rozchody, děti mám tři, vnoučat pět, právnicou jedno. Jmenuje se Sofinka a 17. července jí budou tři roky.

V Ledčicích nás bylo dvanáct přímých bratranců a sestrů. Zbyly jsme dvě. Libuška Hýblová a já. Ostatní již nežijí. A to nepočítám nepřímé příbuzné, od sourozenců babičky, tedy bratrance a sestřenice mých rodičů. Babička byla rodem z Ledčic, její bratři byli hořejní a dolejší Derinkové (někde psáno Terinkové), tetička Hančlová z Hajkova, babička a teta Fujerová (zemřela mladá na tuberkulózu). Tedy pět dětí. Děda pocházel z Kyňoviček u Nového Knína (Příbram).

Myslela jsem, že už je to všechno, ale stále se vynořují další vzpomínky. Bylo mi asi osm – devět let, když propukla mezi dětmi „mánie“ – jízda na kole. Kdo mohl, našel někde doma nějaké staré kolo po rodičích. Na nové nebylo, ani v obchodech kola nebyla k dostání. Moje babička sundala někde ze špejcharu staré kolo – pánské, asi po dědovi, někdy „za Rakouska“.

Mně nevadilo, že bylo staré a pánské. Protože jsem nedošlápla, šlapala jsem „pod štanglí“. Ale ono nemělo ani duše, ani pláště, místo nich byla navlečena jen jakási ocelová péra. A to byl rachot, když jsem jela a za mnou se vířilo plno prachu! Nejlépe se nám jezdilo po asfaltce okolo Cikánky, auta tenkrát nejezdila skoro žádná. Já sice s kolem dělala rámus, ale neprášila jsem tam tolik. Velice brzy mě však odchytil pan řídící Kolář a zakázal mi jezdit na asfaltku, protože prý s tím kolem dělám ostudu celým Ledčicím. Zákaz pana řídícího byl tenkrát svatý. Tak už jsem rámusila a prášila jenom po vsi. Ani nevím, kam se kolo podělo, asi skončilo ve sběru železa. Dnes by to byla pro sběratele vzácná relikvie.

Zimní večery byly dlouhé, rádio babička neměla, televize ještě léta nebyla. Jediná lampa visela nad stolem. Víc se povídalo, vzpomínalo a vyprávělo. Hodně se taky četlo. Nebo jsme hráli všelijaké hry. Neměli jsme „Člověče, nezlob se“, ale „Ovčinec“. To byla hra na způsob „Dámy“. Doma nakreslený hrací plán na dvou tvrdých kartonech A4 vedle sebe. Jedna strana hrála s bílými knoflíky a druhá s černými. S touto hrou jsme babičku doslova „mořili“.

Pokračování vzpomínek paní Krumpholcové s popisy fotografií

tehdy bylo šestnáct, byl narozený z pamětníků poznal někoho dalšího.

Tak jako se i dnes fotografují děti ve škole na ukončení školní docházky, mám také já po své mamince dvě fotografie. Jedna je přímo ze třídy. Maminka je v první lavici druhá zleva s copy. Jmenuje se Marie Klatovská narozená 12. 9. 1914. Druhý snímek je

před školou a maminka je shora druhá směrem dolů – má zdobený límec nějakými květy. Nevím, z kterých let to je.

Další dvě fotky jsou z roku 1928 – dožínky, tatínkovi 15. 6. 1912. Možná by někdo

Míla Brejchův (za ženu měl později Li-Teta drží na ruce mladšího syna Když přijel do vsi fotograf, seběhli se tomu bylo i před kovárnou mého dědy, Sršeň. Vedle je dům Černých, za ním

Fotografii Pomníku padlým jistě poznáváte, za ní je vidět Bendova hospoda, vpravo vrata Husákovice, dříve Richtrovic statku, vlevo je vidět střecha Vrbovic domu.

Dům na Hajkově je Brejchovic truhlářství, před domem je můj strýc – pan Bohumil Brejcha, s ním teta Anna

Brejchová, sestra mojí maminky. Stojící chlapec je bušku Královou). Jaroslava.

všichni sousedé. Tak dnes tam bydlí pan

dům Plickových. Zleva poznávám pana Terinka

(synovec mé babičky), vedle pan Pytlík, před ním je jeho dcera Miluška (Štechrová), vedle můj děda František Bareš, pak babička Růžena Barešová, která drží mého bratrance Františka Lebdušku, manžele s dítětem nepoznávám, dále stojí můj otec Ladislav Bareš, který drží Járu Šimrala, vedle pan Šimral, drží syna Toníka, vedle paní Šimralová. Jako posledního poznávám pana Bedřicha Plicku, třetí odzadu je Jaroslav Černý a vedle, ten

statný, je Standa Černých. Ostatní nepoznávám. Fotografie je z 22. 1. 1936, jak si tatínek poznamenal.

Paní mistrová – Strojníková, jak se jí tehdy říkalo, byla vyučená švadlena a svoje umění si nenechávala jen pro sebe. Vždy v zimě, když nebyla práce na poli, se u ní scházely mladé ženy a děvčata, kterým nastříhala na nové šaty, naučila je kličkovat, začíšťovat, dělat dírky na knoflíky, prostě se vším jim poradila a nechala je také šít na svém šicím stroji. Moje maminka byla také mezi těmi, co za paní mistrovou Královou docházely. Na fotografii je druhá zprava dole.

Takto jsme chodili z vlaku v Nových Ouholicích do Ledčic k babičkám a dědům a ostatním příbuzným. Často nám chodili naproti a zase nás doprovázeli, když jsme jeli domů,

do Kralup. Na snímku je vidět dům, který byl zbouraný kvůli dálnici. Otočená dívka je Jiřina Černá, rozená Tichá, moje sestřenice od mamičiny starší sestry.

Plicky, bylo to za Ameriky. Někdy se rádio bylo hodně Anna Klatovská, se nezkazila žádnou své muže, kteří Kliment z Lad bude nebude vědět. Paní Klimentová se zatím smála v chodbě, jak to dopadne. Vzpomínám si, že pak při „doderné“ bývalo nějaké dobré pohostění.

Že se v Ledčicích vždy hrával fotbal, dokazují fotky ze zápasu, jak si tatínek poznamenal - S. K. Ledčice – Mšeno Lázně 2 : 5, o svátcích Svatodušních. Takže po tolika letech známe i výsledek zápasu.

Také náboženské slavnosti se pořádaly, a jak je vidět, účast byla hojná. Předpokládám, že to mohlo být tak v roce 1940. Jsme asi uprostřed průvodu s Libuškou Klatovskou (Hýblvou). Obě máme na sobě kabátky.

Ještě bych Vám napsala, že jsem velice ráda chodila s babičkou k sousedům drát perí. Tedy babička drala, my děti, jsme seděly a poslouchaly. Když se dralo perí u pana Bedřicha války, vždycky nám pouštěl zakázaný cizí rozhlas, Hlas povedla i Moskva. To jsme museli být všichni jako pěny, neboť rušeno. Ale při draní bývala i legrace. Naše teta „zakostelská“ od nás dětí nechávala česat a malovat cikorkou, nikdy legraci. Také ostatní ženy si vymýšlely různá překvapení pro zůstávali doma. Pamatuji se, že jednou se dohodly, že pan už určitě spát a místo jeho ženy přijde domů jiná a on ani

Příběh „Ledčické hymny“

Krajina, v níž jsme se narodili, nebo jako „náplava“ našli domov, kde jsme prožili dobré i zlé, kde jsme našli přátele a vyrostly naše děti, krajina, v níž máme hroby svých nejbližších a kam se stále a rádi vracíme, musíme-li do „světa“, nás – ať chceme nebo ne – poznamená na celý život. Obzvláště, je-li tou krajinou, tím domovem, nezaměnitelně krásné Podřipsko.

Nevím, čím to je, že právě Podřipsko vždycky bývalo, a dosud snad ještě alespoň trochu je, muzikantsky nejbohatší oblastí Čech. Snad každá vesnice tu v minulosti měla svoji kapelu a v každé rodině, nemuzicí-rovala-li zrovna celá, byl někdo, kdo na „něco“ hrál. Darmo se neříkalo: „Co Čech, to muzikant.“

Nespočetné množství balad, popěveků a písní je jedním z českých národních pokladů. Jsou na světě proto, aby pobavily, potěšily, roztesknily i rozesmály. Každý z nás má rád jinou, každý má tu „svou.“ Někomu připomene mládí, jinému lásku, dalšímu zase něco docela jiného. Stačí si jen vybrat. A když nějaká písnička „scházela“? Vždy se našel někdo, kdo ji vymyslel a zanotoval. Nejinak tomu bylo i v Ledčicích. Tady už ve třicátých letech minulého století vznikla „Ledčická hymna“. O ní se ve svých vzpomínkách zmiňuje také paní Zdena Krumpholcová, když píše: „Teta zakostelská Klatovská nám zpívala moc hezkou písničku o Ledčicích, z níž si pamatuji první dvě sloky.“

Text této písně napsal místní rodák, pan Josef Justa (1905-1969), syn Václava Justy z čp. 33. Autor Ledčice vždy považoval za své a cípečkem srdce tu uvízl navždy. Často a rád na ně vzpomínal a záježděl sem i v době, kdy jej osud zavál jinam.

Jedině písnička, která je napsaná s nadšením a láskou – i když třeba prostě a neuměle – jediné taková písnička může přežít dlouhé desítky let. Ještě dnes musíme uznale pochválit její „klasicky čistý rým“, který přesně zapadl do zvoleného nápěvu původní skladby Karla Hašlera „V roztocké třešňové aleji“ z roku 1919. Tato volba nebyla náhodná. „Hašlerky“ byly ve své době nesmírně populární a zpívaly se prakticky všude. Zajímavé je také to, že narozdíl od většiny takzvaných „lidových“ písní, které měly většinou „valčíkový“ rytmus, vybral pan Justa pro svou „Ledčickou hymnu“ rytmus „polkový“.

Ať už se na tuto píseň díváme jakkoli, jejím největším přínosem a hodnotou je autenticita textu. Ona je vlastně skvělým dokumentem své doby. Vypravuje o Ledčicích objektivněji a přesněji, než stará kronika. Je živnější, plastičtější, srozumitelnější a vtípnější, než by mohl být jakýkoliv „oficiální“ záznam. Vypovídá o vztahu k rodné vesnici velmi lidským, obyčejným způsobem a ke všemu slovy, k jejichž tlumočení není třeba žádných slovníků. Pan Josef Justa nám všem vlastně ukázal, odkud jsme „vzešli“. Každý z nás totiž pocházíme z venkova. Ano, i ti, kteří nad ním někdy tak trochu ohrnují nos. Mezi námi není jediného, který neměl předka nebo prapředka, jenž by nebyl chalupníkem, rolníkem, děvečkou či čeledínem. Všem nám, kdo máme to štěstí (nebo i trápení), že žijeme v této malé zemi a patříme k ní, vykukuje sláma z bot. S tím zkrátka nic nenaděláme. Poděkování za to, že písnička o Ledčicích není zapomenuta a její lidový básnický „kapitál“ nezůstal ležet ladem, patří především rodině pana Justy. Jeho synům, kteří slova písně dlouhá léta uchovávali – Jiřímu a nedávno ze-

mřelému Antonínovi (1944-2012) i snaše Zdence, která text přepsala. Díky si zaslouží také Antonín Plicka z čp. 90. Ten celé „pátrání“ po písničce, na níž si pamatoval z dětství, inicioval. Poté ji z originálního Es dur přetransponoval do formátu B dur, vhodnějšího pro hlouběji položené hlasy pánského spolku, který se účastní pravidelných středečních „selanek“ (16-19 hodin) v hospodě Na návsi. Tak, jako jiní v jejich letech chodí „drobit vrbům“, oni milují tóny harmoniky a písničky. Od zmiňovaných „hašlerek“ přes „vejvodovky“, „valdaufovky“ a vackovky až po ty národní. Kde jinde se ještě setkáte s „partou“ mužů důstojného věku, kteří si jen tak, sami pro sebe, vyhrávají a zazpívají?

Ve zmíněné hospodě bývá vždy osobitá atmosféra. Nějakou tou skladbičkou si přítomní připomenou kolegy, kteří už jejich řady opustili – Jiřího Jiráka a Vlastimila Justu. A pak už se prakticky bez zastávky hraje a zpívá jako „po másle“. Jedna písnička střídá druhou. Pánové Josef Došek, Vlastimil Rous, Antonín Plicka a Ladislav Kubát hrají a ostatní si s nimi notují „o sto šest“. Ty chvíle jejich nadšení a blaha při české písničce někomu mohou připadat úsměvné. Ale je to, jako když se z něčeho tvoří „svět“. Nikdy **TO** není stejné. Přijďte i vy na místní Bertramku zažít pocit radosti a potěšení. I když se tu nehraje zrovna Mozart.

Ledčická hymna Karel Hašler, Antonín Justa

- 1) Na Podřipsku v krásném kraji jsou vám pěkné vesnice, mezi ně však v první řadě patří naše Ledčice.
To je obec jako klíčka, musí uznat každá z vás, co vám o nich zpívat budu, to není žádný špás.
Kdo by nám je hanět chtěl, ten by odsud jel. Každý řádný Ledčičák na cestu by měl:

Refrén:

Ledčice, Ledčice, Ledčice, vy jste moje rodná ves. Kdo by vás jen jednou pohaněl, ať pokouše ho pes.

- 2) Ledčice jsou vskutku krásné, říká každý cizinec, Loucká může se svou krásou, jít si sednout na hrnec.
Tam je náves jak náměstí, jak v Roudnici nad Labem, obzvlášť až pak vodovody sem si zavedu.
To bude město hotové, mohu říci vám, proto s velkou radostí dneska zpívám sám:

Refrén:

Ledčice, Ledčice, Ledčice, vy jste moje rodná ves. Kdo by vás jen jednou pohaněl, ať pokouše ho pes.

- 3) Pak bude u nás v Ledčicích skutečně ten pravý ráj. Nenajdeš hezčí vesnici, kdybys prošel světa kraj.
Ledčice jsou vskutku krásné, říká každá fešnej hoch, já bych jim dal hned hubičku, jen kdybych tak moh.
Kdo násilím by líbat chtěl, ten by se pořezal, popad by se za hlavu a bolestí by řval:

Refrén:

Ledčice, Ledčice, Ledčice, bolí mě palice, nos rozbitý mám jako zvon, aby do Ledčic hrom.

- 4) Slyšte všichni, co vám řeknu, není věru žádná lež. Bývalá císařovna Zita pocházela z Ledčic též.
Císař Karel, ten vožungr, ten byl zase z Černoučku, proto když se trochu napil, zkroutil se hned do kroužku.
Když opice ho pustila, své očka protíral, zavolal si ihned Zitu a tiše jí zazpíval:

Refrén:

Pojď ke mně, drahá děvečko, půjdem spolu na Skalku, jestli nám tam někde nalejou hodně ostrou kofalku.

150 let Sokola podruhé

V minulých Novinkách jsme si velmi krátce připomněli „kulaté“ výročí založení sportovního a kulturně-společenského hnutí SOKOL (1862) i jeho počátky v naší obci. Tady se mi vloudila chybička v letopočtu vzpomínaného Vsesokolského sletu, za což se velmi omlouvám. Inu, nikdo nejsme dokonalý.

Zmíněný **XI. Vsesokolský slet** se konal v roce **1948**. Účastnilo se ho 585 tisíc cvičenců a asi dva miliony diváků. Mezi nejzajímavější skladby patřila „protná“ mužů s názvem „Věrní zůstaneme“ a cvičení žen pod

hlavičkou „Rej“. Cvičenky přidaly ještě sestavu s kužely, která podle vyprávění účastníků proběhla za velikého lijáku.

Skladbu pro dorostence, kterou cvičilo také několik ledčických mládenců, složil Jan Seehák. Pamětníci s nostalgií vzpomínají, jak se za obrovského jásotu a bouřlivých ovací obecnstva sprintem přirýtili na svoje značky a poté celé sestavě věnovali doslova duši. Ohlas z hlediště byl neskutečně spontánní a část doprovodné melodie prý dokonce pískal celý Strahovský stadion. Také na závěrečný slavnostní sletový průvod bývalí dorostenci vzpomínají s rozechvěním. Byl to vlastně otevřený, i když tichý odpor proti režimu, který se v únoru téhož roku dostal k moci. Sokolové „jako jeden muž“ při přecházení kolem tribuny, na níž stál Klement Gottwald se svou „skvadrou“, otočili demonstrativně hlavy na opačnou stranu.

Jak známo, po sletu přišla ledová sprcha. Ale to už je téma na jinou kapitolu. Dnes si ještě přečtete dobové „Sletové pokyny pro dorostence“, které nám zapůjčil Vladimír Volek. Jsou sice už 64 let „staré“, ale obecnou platnost si dochovaly dodnes.

Připomeňme si ještě, že **XV. Vsesokolský slet** se uskutečnil 1.-6. července tohoto roku ve vršovické aréně v Edenu. Ještě jednu nepřesnost musíme napravit: týká se vedení dorostenců - pan Jaroslav Král ano, ale Stanislav Srba byl jedním z cvičenců (ročník 1933).

Na fotografii, kde je zachycena část výpravy jsou: První řada – Josef Hodek, Vladimír Volek, Václav Hýbl, vedoucí Jaroslav Král a Antonín Šanda.

Druhá řada – Antonín Šimral, Antonín Bartoš, Antonín Král, úplně vzadu se skloněnou hlavou Stanislav Srba a ještě někdo, kterého nedokážu rozpoznat.

Snad lze ještě uvést, že celostátnímu sletu předcházela předsletová cvičení a to Okreskové v Lužci a Župní v Litoměřicích. Těchto se ale zúčastnili pouze Stanislav Srba a Vladimír Volek. Z toho je zřejmé, jaký vliv a ohlas měl Vsesokolský slet v Praze.

*Krupka 4. 6. 2012
Vladimír Volek*

Sletové pokyny pro dorostence

- I. Chod' pravidelně do cvičení!**
Pravidelnou návštěvou cvičení docílíš, že Tvoje cvičební vyspělost bude pravidelně pokračovati. Nepravidelnou návštěvou zdržuješ výcvik nejen svůj, ale i ostatních dorostenců.
- II. Bud' ukázněn!**
Vstoupil jsi do Sokola dobrovolně a dobrovolně se podrobuješ sokolské kázni. Zdar sletu závisí na ukázněnosti každého jednotlivce.
- III. Všechna cvičení prováděj svědomitě, klidně a s odvahou!**
Nevyhýbej se žádnému cvičení. Každé je voleno přiměřeně Tvému věku. Zdají-li se Ti cvičení nesnadná, snaž se je zmoci sokolskou houževnatostí.
- IV. Dbej rad a pokynů svých vedoucích!**
Chtějí jen Tvoje dobro. Snaží se, abys rostl rovně a pevně a stal se platnou složkou nejen Sokola, ale i národa.
- V. Podrob se lékařské prohlídce!**
Námahy sletu snesou jen zdraví cvičenci. V zájmu svého zdraví se podrob před zahájením příprav lékařské prohlídce.
- VI. Dbej řádné životosprávy!**
Bud' střdmý. Nekuř a nepij alkoholické nápoje.
- VII. Pečuj o hygienu svého těla!**
Otužuj se každodenním omýváním svého těla studenou vodou. Pečuj o svůj chrup. Pamatuj, že dlouhé vlasy nejsou ozdobou.
- VIII. Pečuj o své mravní hodnoty!**
Svým vzděláním a slušným vystupováním snaž se přesvědčiti ostatní, že Sokol i po této stránce dovede býti na prvním místě. Slušným jednáním zmůžeš všude nejvíce.
- IX. Zpívej!**
Nauč se každý měsíc nejméně jednu pochodovou neb národní píseň.
- X. Šetři na slet!**
Pokud jsi ještě nezačal, začni ihned! Budeš potřebovati nejméně jeden vzorný cvičební úbor a slavnostní kroj. I jízdné bude slušnou částkou. Jistě budeš chtít v době sletu navštívit divadlo a okolí Prahy. Bude to velké vydání a bez našetřených peněz bys to těžko dokázal.

Generacemi osvědčené modely padají! Co dál?

Klíčová otázka, na niž se pokoušeli odpovědět účastníci veřejného slyšení Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, které se letos 11. června konalo na půdě Senátu Parlamentu ČR. V rámci cyklu Výchova příkladem IV, na téma Projekt Národní kronika, v něm mj. promluvili zástupci zákonodárců, organizací a sdružení, pedagogové či starostové měst a obcí.

Na slyšení, které bylo určeno všem, jimž není lhostejná naše národní minulost a z ní vycházející budoucnost, se hodně mluvilo o výchově příkladem. Generacemi osvědčené modely chování a jednání padají, a tak i v tomto světle se výchova názorným příkladem jeví jako správný směr.

Výuka dějin by rozhodně neměla být mechanickým biflováním letopočtů. Upozornila na to starostka Městské části Praha 6 Marie Kousalíková. „Chceme, aby dnešní děti a tedy budoucí představitelé dospělé populace uměli doslova ‚vyseknout‘ bez přemýšlení data významných bitev či podepsání mírových smluv? Nebo bychom spíše chtěli, aby nám ze současných školáků, kteří nikdy nezažili ... žádnou formu nesvobody, vyrostli vlastenci, kteří budou chápat, jak jejich národ v dějinách mnohdy těžce získával své místo v Evropě?“ tázala se a vzápětí dodala: „Asi budeme preferovat, aby z nich byli takoví občané českého státu, kteří budou pyšní na významné postavy svých dějin a stanou se hrdými nositeli svého jazyka, národních tradic, kteří budou chápat smysl významných dnů a státních svátků, budou rozumět tomu, proč k historickým událostem došlo, a budou mít tedy snahu se z nich poučit.“

... Podobnou cestou jdou v Ledčicích na Mělnicku. Jak paní starostka Jiřina Michovská řekla, dbají zde o návrat, uchovávání, obnovování a rozvoj nejen místních lidových tradic, ale i Podřipska jako jsou např. maso-

pust, otvírání studánky, vynášení smrtky, Velikonoce, pálení čarodějnic, pout', svátek sv. Václava, advent apod. „Již několik let jsou nedílnou součástí kulturního a společenského života v obci. Také propagujeme a podporujeme pořádání jarmarků a výstav, rukodělných a výtvarných kurzů a aktivit,“ dodala. Zmínila rovněž význam setkávání se občanů při slavnostních akcích, jako bylo například 785. výročí první písemné zmínky o obci či 125. „narozeniny“ zdejší školy. Coby příklad dobré praxe vyzdvihla projekt nazvaný Obnovení bývalé polní cesty s Naučnou stezkou praotce Čecha k památné hoře Říp, který byl již dokončen a veřejnosti k užívání předán v roce 2009. Tato akce byla finančně podporována Ministerstvem pro místní rozvoj ČR. Projekt byl založen na aktivní spolupráci obce, dětí a mládeže i místních zájmových sdružení a spolků a také v místě podnikajících subjektů.

Za podstatné pokládá, že se podařilo zapojit lidi všech věkových kategorií, neboť „každý, kdo se na něčem podílel, má k místu, kde žije, kde zanechal plody své práce a kus své života, jiný, řekla bych odpovědnější, vztah. To jsou střípky, které jako obec dáváme do mozaiky paměti národa“. **Vznik Národní kroniky by byl naplněním myšlenky o české státnosti v duchu hesla Národ sobě. Jak na slyšení zaznělo, hlavy dohromady by totiž dali všichni a společně by se podíleli na realizaci projektu. I to by představovalo výuku názornou cestou. Pořád platí, že slova motivují (povzbuzují), příklady táhnou.**

„Vynikajícím příkladem přístupu k dějinám je Památník Lidice,“ konstatoval moderátor slyšení PaedDr. Jiří Pilař, vedoucí Odboru školství a evropských fondů MČ Praha 9. Jeho slova může potvrdit každý, kdo do Lidic zavítá či alespoň navštíví jeho webové stránky.

MgA. Naděžda Rezková Příbylová, pedagogická pracovnice Památníku Lidice mj. zmínila, jak se o něj podařilo oživit zájem a uhájit smysl jeho další existence. Připomněla, že je důležité využívat dosud žijících pamětníků, kteří zprostředkovávají své znalosti a osobní zkušenosti z minulosti současníkům a tím přispívají k zachování paměti národa. Stejný názor zastává také pplk. v. v. Ing. Jaroslav Houška, prezident Asociace nositelů legionářských tradic, jenž vznik Národní kroniky pokládá za nový prvek ve výchově mladé generace k vlastenectví a ke zvyšování vědomostní úrovně v oblasti novodobých dějin. „Pamětníci by měli předávat své poznatky k zaznamenání, k zachování,“ zdůraznil a načrtl jako jednu z možností přitažlivé výuky dějiny cestování v čase při hodinách literatury, na seminářích, besedách apod.

Jak takové cestování vypadá, názorně předvedly čtyři studentky Gymnázia Jiřího Gutha-Jarkovského z Prahy 1, které demonstrovaly ukázky z projektu Národní kronika na téma Charta 77. Rozhovory s některými jejími signatáři se dokázaly vrátit v čase a promyšlenými otázkami navázaly i na současnost. Názorně předvedly, že když se dá mladým lidem příležitost, umějí se jí chopit a jednájí-li promyšleně, respektují-li historickou pravdu, lze se od nich i ledašemu přiučit.

... V závěru Pavel Vranský všem poděkoval za čas a za odvedenou práci a zdůraznil, že „nemůžeme nahradit stát. Naše spolky, sdružení a organizace jej pořád suplují. Stát má větší možnosti než my, může snáze ovlivňovat média“. Jak řekl, „vznik Národní kroniky je také záležitostí budoucnosti nás všech, existence tohoto státu. Nemůžeme tedy rezignovat“.

(čtrnáctideník Národní osvobození, tiskový orgán Českého svazu bojovníků za svobodu, kráceno)

„Fuj, babo! ... jsem se tě ale lekla!“

Tato nevybíravá slova knihovnice vyplivla na Hrombabu, když na ni nečekaně narazila za dveřmi naší knihovny. Uctivé to tedy rozhodně nebylo. Zvláště uvážíme-li, že nahrbená a staletími sešlá stařenka do Ledčic vážila cestu až z Kralup nad Vltavou!

Přišla si popovídat s našimi dětmi, které se v rámci Měsíce knihy v knihovně sešly na autorském předčítání. Děkujte naší omladině, že Hrombabu přivítala s nadšením a že si s ní báječně popovídala. Ona má totiž kontakty až do vedení Evropské unie, jak se ukázalo při čtení z knížky o kralupských strašidlech. Nebylo by tedy dobré si osůbku s takovými styky rozházet.

„Strašidelné“ odpoledne na Josefa - tedy 19. března - v knihovně začalo laskavě. Prostřednictvím pohádky Ivanky Plickové z Ledčic, jež publikuje pod svým dívčím příjmením Melounová, jsme totiž přivítali jaro. Zasluhou jejího předčítání už také víme, proč se vlaštovky vracejí k Řípu.

A pak ptactvo vystřídal strašidla, přesněji Hrombaba. Do jejího životního příběhu v podání Evy Veverkové se malí i velcí posluchači doslova vžili.

V knihovně se četlo i povídalo. Chlapci a děvčata si se zájmem vyslechli, kde a jak si hnízdo stavějí jiříčky a vlaštovky a proč si tyto dva ptáčky lidé tak často pletou. Mezi čajem a dobrou roládou, které jim přinesla paní starostka Jiřina Michovská, kreslili strašidla. Jaké bylo jejich překvapení, když se náhle dveře knihovny otevřely a vešla Hrombaba. Stářím notně sešlá a nahrbená stařenka si dětem postěžovala, že lidé znečišťují životní prostředí a ptala se, zda třídí odpad. Moc ji potěšilo, že pro ledčickou drobotinu i omladinu je to zcela běžné.

Pokud nevíte, jak přízraky, příšery, strašáci, bubáci či, chcete-li, hastroši vypadají, můžete si je přijít prohlédnout na výstavku do knihovny. Holky a kluci, kteří je tady onoho dne namalovali, nám je nechali.

Když děti odcházely, Hrombaba všem podepsala dáreček – omalovánky, které pro ně nachystala Ivanka Plicková. K nim ještě dostaly pohádku Zajíčkova chaloupka.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

ŠKOLA

Už za pár dní dostaneme vysvědčení, naposledy usedneme do našich lavic, do kterých však po prázdninách už znovu nesedneme a nebudeme si v nich povídat, učit se a smát. Ne, naše třída už musí do jiné školy, kde jsou jiné lavice, učitelé, děti. Kde budou jiní přátelé a jen ti nejlepší z minulé školy zůstanou s námi. Do ledčické školy jsem vstoupila poprvé, když jsem chodila do školy s maminkou pro moji starší sestríčku. Další rok jsem nastoupila do první třídy. Pamatuji si, jak jsme poprvé vstoupili do třídy a rozeběhli se rozebrat si lavice. Ty jsme si označili stejně jako učebnice a sešity, razítkem se zvířátkem. Já měla koníka. Pamatuji si, jak jsem poprvé dostala svou první jedničku. První třída uběhla rychle, ale přesto byla krásná. Druhý rok byl poslední v naší třídě „prvňáků“ a „druháků“. Přicházely nové děti, které nahrazovaly jiné děti. Stejně to tak bylo u učitelů, někteří přicházeli a jiní odcházeli. Ve třetí třídě jsem dostala první trojku a další známky. Vysvědčení už nebylo takové jako v první a druhé třídě. I paní učitelka byla jiná. V té době nás učila paní učitelka Viktorínová. Měli jsme ji i půlku čtvrté třídy, ale pak odešla na mateřskou, ale dodnes nás občas ve škole navštíví. Pak se tu vyměnilo pár dalších paní učitelek. Potom přišla paní učitelka Vlčáková a tu máme dodnes. Někdy si s námi v hodině povídá, hraje s námi hry, prostě skvělá paní učitelka, která se nám věnuje. Ted' jsem v páté třídě a přála bych si, abych byla znovu ta malá prvňáčka. Ale čas nejde vrátit a tak nastoupím do Roudnice a nezbývá mi nic jiného než se rozloučit. Moc dobře víme, že na další škole nebude paní ředitelka Sypecká ani paní družinářka Červená a Šin-

delářová nebo nebudeme mít třídní učitelku paní Vlčákovou, ale zase poznáme nové lidi a přátele. Po pěti letech v této škole se nechce nikomu z nás odcházet...

Adélka Derynková

LEDČICKÁ ŠKOLA

Do ledčické školy chodím pět let. V první třídě to bylo moc hezké. I paní učitelka v první třídě byla hodná. Hráli jsme různé hry z matematiky, českého jazyka atd. První třída je skvělá, ale dnes už pro mě lehká. Ale ráda bych se do ní vrátila. Ve druhé třídě už to bylo pro mě trochu těžší. Učili jsme se pořádně číst a počítat. O „Čas“ jsme chodili ven a učili jsme se s paní učitelkou stromy a různé květiny. Během družiny jsme chodili na školní hřiště nebo jsme si v družině zpívali. To mě bavilo nejvíce, to zpívání a hraní si v družině, na počítačích a venku na hřišti. Ve třetí třídě jsme už měli paní učitelku Viktorínovou a ta byla moc hodná. Už jsme se učili násobilku, slovní druhy a vyjmenovaná slova. Bylo to pro mě těžké, ale zvládla jsem to. Nejvíce jsem se těšila na konec školního roku, to bylo nejlepší, ale to vysvědčení nebylo vždy nejlepší. No a po třetí třídě hurá do čtvrté. Tam jsme četli na čas a počítali těžší příklady. V družině se o nás starala paní Šindelářová a naše třídní učitelka byla paní Vlčáková. S paní učitelkou Vlčákovou je zábava, také s námi hrála různé hry. Chodili jsme na počítače na různé přírodovědné programy. Po čtvrté třídě jsem nastoupila do třídy páté. To jsme měli překvápko. Dostali jsme interaktivní tabuli. Na tu tabuli nás někdy paní učitelka pustí a hrajeme si tam s různými programy. O přírodovědu nám tam paní učitelka pouští různá videa o přírodě nebo o válkách. Jenže tento rok je poslední, co sem chodím. Na této škole mi bylo moc dobře a nejraději bych tady zůstala dalších pět let. Čas letí a my, bohužel, musíme ze školy odejít. Ale vím, že na tuto školu nezapomenu a budu ji dál navštěvovat, protože do téhle školy nastoupit je zážitek. Kdo tam nastoupí, zažije za těch pět, čtyři, tři, dva roky největší zážitky a krásné výlety, na které se nezapomíná. Budu na tebe vzpomínat, ledčická malá, ale dobrá školičko!

Denisa Fafejtová

Tato škola měla mnoho výletů už od první třídy, co sem chodím. Chodím sem už celkem slušných pět let a naučil jsem se spoustu věcí, například: násobilku, dělení, sčítání, odčítání, abecedu, slovní druhy atd. Nejvíce se mi na této škole líbilo, že se pořád zlepšovala a modernizovala. A nelíbilo se mi, že vše kvůli té srandě a zábavě tak rychle uteklo. Jezdili jsme skoro pořád na školy v přírodě a všechny se moc povedly, ale nejlepší byla ta poslední, na které jsem byl nedávno. Jak to asi bude vypadat na první základce v Roudnici? No, snad dobře...

Miloš Miloslav Šarboch

PĚT LET VE ŠKOLE

Když mi bylo šest let, tak jsem šel poprvé do první třídy, z té jsem si neodnášel nejlepší vzpomínky. Další roky to bylo o moc lepší. Co se mi na škole moc líbilo? Že jsme jezdili na různá vystoupení a soutěže, rád jsem jezdil na školu v přírodě. Tento rok jsme dostali nové lavice, v jídelně nové židle, interaktivní tabuli, dostali jsme paní učitelku a novou tabuli do třídy. Nelíbilo se mi, že jsme se často se spolužáky hádali a ne bavili se spolu. Ale když jsme vystupovali v Lužci, tak jsme za sebou stáli, to se asi líbilo všem. Tak teď se musím rozloučit s touto školičkou. A slibuju, že sem budu chodit na návštěvu, a když něco nebudu vědět, tak se přijdu zeptat naší paní učitelky z páté třídy. Tak ahoj školičko...

Míra Ohem

ŠKOLA

V této škole jsem si to moc užil. Nejvíce se mi líbili spolužáci a paní učitelky, protože byly moc hodné. Líbilo se mi, že jsme chodili na výpravy a na různé výlety. Rád jsem ve škole pracoval s počítači. Co se mi nelíbilo, bylo psaní diktátů, testů a různých dalších obtížných psaní.

Matěj Vrba

PĚT LET ŠKOLY V LEDČICÍCH

Pět let je opravdu dlouhá doba, ale ve škole to rychle uteklo. Měli jsme spoustu zábavy a dobrodružství. Každý rok jsme jeli na mnoho výletů, každý výlet byl hezký a srandovný. Ve škole se nám také zlepšilo vybavení s pomůckami a učebnicemi.

Igor Zelkovský

Jaké je to v ledčické škole? Přeci jako v každé jiné malé škole, ale učitelky jsou tady hodnější. Nejvíce mě bavilo jezdit na různé akce se školou a nacvičování besídky. Škola se hodně změnila za těch pět let, co tady jsem. Moc se mi tady líbilo, do Roudnice se také těším. Kdybych měl děti a bydlel bych tady, tak je sem dám. Tak čau ledčická školo...

Petr Fouček

ZŠ LEDČICE

Do čtvrté třídy jsem chodil do Šluknova, moc se mi tam líbilo. Měli jsme tam hodně akcí, různé procházky. Ale vadili mi tam romové, kvůli nim se moji kamarádi báli chodit ven, tak jsem většinou zůstával doma a nudil jsem se. A jednoho dne mi mamka řekla, že se stěhujeme ze Šluknova, byl jsem rád. Jak jsem přijel první den, už jsem si našel kámoše, Davida Ohema. Potom jsem šel do školy v Ledčicích a teď jsem tady spokojený.

Paní učitelky jsou hodné. Je to tady dobrý. A taky je dobrý, že každou velkou přestávku můžeme chodit na počítače.

Jakub Švimberský

Posmutněli jsou bývalí pátáci, s nimiž jsme se 28. června v naší škole rozloučili. Nový školní rok, jenž pro ně znamená přechod na druhý stupeň, zahájí v jiných školách. Do nich budou muset dojíždět, což je pro ně velká změna. To děti z naší mateřinky, Adélka Dvořáková, Nelinka Žákovičová, Martin Živný a David Šindelář, jsou na tom lépe. Přechod do první třídy totiž pro ně znamená jenom vyjít o poschodí výš, než doposud. Všem vlastně už šestákům přejeme, aby se jim v nových školách dařilo a aby nezapomněli, že pocházejí z Ledčic. Nastávající prvňáčkové se mohou začít těšit na slabikář. Ale mezi námi, nemyslete na školu, a hurá na prázdniny!

Víte, že...

- rokem **1522** je datován vzácný **roudnický Pašijový cyklus** kompletně dochovaných dvanácti obrazů od výjevu Poslední večeře po Zmrtvýchvstání Krista, jejichž autorem je Hans Hesse. Tyto pozdně gotické olejomalby na velkých dřevěných deskách (cca 165x125 cm) byly nalezeny roku 1764 v půdních prostorech knížecí jízdárny a poté darovány rodem Lobkowiczů roudnickému farnímu chrámu, v němž se nacházejí dodnes.
- pravděpodobně v roce **1572** se narodil **Jan Mydlář** (zemřel 1664), nedostudovaný lékař z východočeské Chrudimi, který se v poměrně mladém věku stal historicky nejznámějším a nejváženějším pražským katem. K neobvyklému „řemeslu“ se prý podle pověsti dostal díky nešťastné lásce, která měla skončit na šibenici. S vidinou na její záchranu se nechal najmout mezi katovy pacholky. Z lásky nakonec nic nebylo, ale on už zůstal katem. Také jeho potomci šli v jeho stopách a ujali se rodinného řemesla. Nejznámější exekucí, které popravčí mistr Jan Mydlář „vládl“, byla poprava 27 českých pánů, jež se uskutečnila 21. června 1621 přesně od pěti hodin ráno na Staroměstském náměstí. Místo exekuce dodnes připomínají křížky a letopočet v jeho dlažbě.
- asi roku **1002** se narodil český kníže **Břetislav I.** (zemřel 1055), jenž později od kronikáře Kosmase získal přezdívku český Achilles – a nutno dodat, že zcela oprávněně. Byl to bojovník na slovo vzatý, který se naprosto hodil do doby, ve které žil. Dnes Břetislava známe jako únosce krásné Jitky ze sviňbroského kláštera. Důvod tohoto činu byl prostý. Kníže se potřeboval oženit s dívkou z dobré rodiny, aby svým potomkům „vylepšil“ rodokmen. Ten byl totiž „mírně pošramocen“ jeho matkou, neurozenou pradenou Boženou, jíž si kníže Oldřich, jeho otec, vybral pro její krásu. Podle starých kronik i antropologických výzkumů byli Břetislav I. i jeho čtyři synové vyhlášení krasavci. Fešné ženy ve dvou generacích hned po sobě (Božena a Jitka) – to se muselo projevit!
- **23. 3. 1782** byl zrušen klášter premonstrátek v Doksaněch, kterému kdysi patřily i Ledčice.

- roku **1892** byla v Rakousku-Uhersku, jehož součástí byly i České země, zavedena korunová měna dělicí se na 100 haléřů. První bankovky byly vydány v roce 1900. Úplně první papírové peníze byly na našem území zavedeny roku **1762** dekretem císařovny Marie Terezie. Podle německého označení Banco-Zettel se jim říkalo bankocetle. Ty se dnešním papírovým platidlům příliš nepodobaly. Byly tištěné „na výšku“, a to jen po jedné straně.
- **14. 6. 1932**, před 80 lety, zemřel v Praze evangelický bohoslavec, poslední superintendant evangelické reformované církve a člen prvního synodního výboru Českobratrské církve evangelické, přítel T. G. Masaryka, jehož r. 1880 přijal za člena své církve, **Ferdinand Císař**. Tento náš významný rodák přišel na svět v Ledčicích 27. února roku 1850. O jeho pohnutém životě jste se už mohli v Novinkách (např. v únoru 2010) poměrně obsáhle dočíst.
- roku **1912** se začala odvíjet slavná a pohnutá historie českého skautingu, jehož nedílnou součástí bylo i mnoho ledčických. Symbolem hnutí se stala zlatá lilie. Sté výročí tohoto novodobého rytířství si připomeňme skautským desaterem:
Skaut je pravdomluvný, věrný a oddaný, prospěšný a pomáhá jiným, je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta, je zdvořilý, je ochráncem přírody a cenných výtvarů lidských, je poslušný rodičů, představených a vůdců, je veselý myslí, hospodárný, čistý v myšlenkách, slovech i skutcích.
- **3. 12. 1952** bylo za velezradu a vyzvědačství najednou popraveno 11 lidí. Jedním z nich byl také Rudolf Slánský. Nedlouho před tím, 27. 6. 1950, po vykonstruovaném procesu byli popraveni čtyři lidé, mezi nimi Milada Horáková a Závař Kalandra.
- od roku **1992**, tedy už plných 30 let, je na seznamu světového kulturního a přírodního dědictví lidstva (UNESCO) se svými 1200 památkově chráněnými budovami na rozloze 866 hektarů **Pražská památková rezervace**, jedna z největších památkových zón na světě.
- od **6. srpna do 19. září roku 1778** byla naše krajina sužována Prusy, kteří měli svá ležení u Litoměřic, **Ledčic**, Sazené a Velvar.
- v **kronice Karla Šorala** z Nových Ouholic, sepsané r. 1984, která je k nahlédnutí na www.nova-ves.cz, jsem vyčetla několik následujících řádků: „*Proč se Novým Ouholicím zlomyslně říká Kudlovany? 17. 12. 1825 František Piskáček z čísla 18 ve Starých Ouholicích, bývalý šenkýř v Nových Ouholicích probodl nožem řeznickým odzadu svou ženu, která mu činila výtky za utrpenou ztrátu v karbanu a nepořádný život. Při odvážení jej do Prahy litoval svého činu, odprošoval všechny lidi a ve vězení umřel. Od této tragické události tedy název Kudlovany.*“
I když teď nevím. Měla jsem zato, že „Kudlovany“ ledčičtí říkají Jeviněvsi. Tak, a kde je pravda?
- roku **1884** byl v Podhořanech zřízen poštovní úřad, pod jehož působení spadaly i Ledčice.
- **1. 6. 2012** po celé naší vlasti probíhala už potřetí od roku 2010 Noc kostelů. Ukázalo se totiž, že místo, kde se lidé odedávna setkávali, má při nočním osvětlení nenapodobitelné kouzlo. Představit kostel návštěvníkům, věřícím i nevěřícím, v tak neobvyklou dobu, je jako otevřít knížku plnou historie pod rozžářenou lampou. Kostel je nejen Boží stánek, ale je to i galerie, koncertní sál a místo, kde vás obklopuje krása.

Poděkování

Ledčickým –

ráda bych vám poděkovala za rozloučení s mým mužem.

Přesto, že jde o velmi smutnou událost, velice si vážím vaší písemné i osobní podpory. Jendovým snem bylo být zdejší – dokázali jste nám, že byl váš. Děkuje vám všem i spolku ŘIP.

*Stáňa Milaberská
Petra a Honza*

- panu Petru Reicheltovi za keře a květiny
- paní Miluši Doškové za stojan do muzea, knihy a keramiku
- paní Kateřině Chaloupkové, slečnám Lence Skokanové a Ivě Škarohlídové za knihy do knihovny
- firmě Nowaco a panu Jiřímu Huškovi za zmrzliny na dětský den
- panu Chaloupkovi za sponzorský dar na Sportovní den
- paní Kamile Fafejtové za ceny na Sportovní den

Uzávěrka následujícího čísla je 31. 8. 2012. Do uvedeného data lze na obecní úřad, případně elektronicky (obec@ledcice.cz), přinášet své příspěvky, podněty a návrhy.